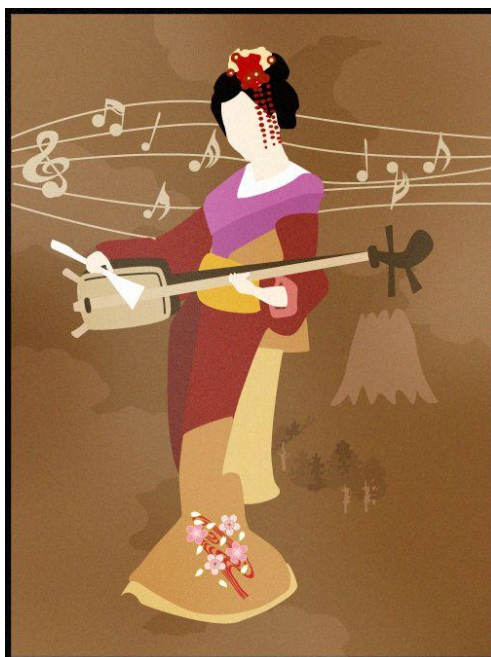

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Μελέτη της μουσικής παραγωγής της Ιαπωνίας

Εργασία για το μάθημα: Μουσικοί Πολιτισμοί

Ονοματεπώνυμο: Ζαχαρή Κωνσταντίνα

Αριθμός Μητρώου: M2012011

Επόπτης: Δημήτρης Γιαννέλος

Ημερομηνία: Ιανουάριος 2020

Περίληψη

Η παρούσα εργασία πραγματεύεται την παραδοσιακή μουσική της Ιαπωνίας και πιο συγκεκριμένα τα παραδοσιακά μουσικά της όργανα.

Αρχικά πραγματοποιείται μία εισαγωγή στην κουλτούρα της Ιαπωνικής χώρας και παρατίθενται τα σημαντικότερα στοιχεία της. Έπειτα γίνεται λόγος για την ιαπωνική μουσική και δίνεται έμφαση στην παραδοσιακή και λαϊκή μουσική της Ιαπωνίας.

Στο κυρίως μέρος της εργασίας μελετώνται τα παραδοσιακά όργανα της Ιαπωνίας. Αυτά μελετώνται ανα κατηγορίες: κρουστά, έγχορδα και πνευστά.

Στο τέλος παρατίθενται τα συμπεράσματα που εξήχθησαν απ' τη διπλωματική εργασία.

Εισαγωγή

Η μουσική της Ιαπωνίας περιλαμβάνει μια μεγάλη ποικιλία ερμηνευτών σε ξεχωριστά στυλ, παραδοσιακά και μοντέρνα. Η λέξη για τη μουσική στα ιαπωνικά είναι 音楽 (ongaku), που συνδυάζει το kanji 音 (ήχο) με το kanji 楽gaku (απόλαυση). Η Ιαπωνία είναι η μεγαλύτερη αγορά φυσικής μουσικής στον κόσμο, αξίας \$ 2 δισεκατομμυρίων σε πωλήσεις σε φυσικές μορφές το 2014 και η δεύτερη μεγαλύτερη αγορά μουσικής συνολικής αξίας 2,6 δισεκατομμυρίων δολαρίων το 2014 - η οποία κυριαρχείται από τους Ιάπωνες καλλιτέχνες, με 37 από τα 50 καλύτερα άλμπουμ με τις περισσότερες πωλήσεις και 49 από τα 50 κορυφαία τραγούδια το 2014.

Η παραδοσιακή ιαπωνική μουσική διαφέρει σημαντικά από τη δυτική μουσική, καθώς συχνά ποσοτικοποιείται με βάση τα διαστήματα της ανθρώπινης αναπνοής και όχι με το μαθηματικό χρονισμό.

Η Ιαπωνία (ιαπωνικά : 日本) είναι μια νησιωτική χώρα στην Ανατολική Ασία . Βρίσκεται στον Ειρηνικό Ωκεανό και εκτείνεται από την ανατολική ακτή της Ασίας από τη θάλασσα του Okhotsk στα βόρεια μέχρι την Ανατολική Θάλασσα της Κίνας και τη θάλασσα των Φιλιππίνων στο νότο.

Τα kanji που απαρτίζουν το όνομα της Ιαπωνίας σημαίνουν «προέλευση από τον ήλιο» και συχνά η Ιαπωνία αποκαλείται «Γη του Ανατέλλοντος Ήλιου». Η Ιαπωνία είναι η 4η μεγαλύτερη νησιωτική χώρα στον κόσμο και περιλαμβάνει περίπου 8652 νησιά . Το αρχιπέλαγός της έχει πέντε κύρια νησιά : Honshu , Hokkaido , Kyushu , Shikoku και Okinawa που αποτελούν το 97% περίπου της γης της Ιαπωνίας. Η χώρα διαιρείται σε 47 νομούς και ανεπίσημα σε οκτώ περιοχές, με το Χοκάιντοπου να είναι ο βορειότερος νομός και την Οκινάουα να είναι ο νοτιότερος νομός. Η Ιαπωνία είναι η 2η πιο πυκνοκατοικημένη νησιωτική χώρα. Ο πληθυσμός των περίπου 126 εκατομμυρίων είναι ο ενδέκατος μεγαλύτερος στον κόσμο. Το 90,7% των

κατοίκων ζει σε πόλεις, ενώ το 9,3% ζει στην ύπαιθρο. Περίπου 13,8 εκατ. άνθρωποι ζουν στο Τόκιο, την πρωτεύουσα της Ιαπωνίας. Η ευρύτερη περιοχή του Τόκιο είναι η πολυπληθέστερη μητροπολιτική περιοχή στον κόσμο με πάνω από 38 εκατομμύρια ανθρώπους.

Η Ιαπωνία έχει συνολικά 6.852 νησιά που εκτείνονται κατά μήκος της ακτής του Ειρηνικού. Είναι πάνω από 3.000 χιλιόμετρα (1.900 μίλια) μακριά από τη θάλασσα του Okhotsk στη Φιλιππίνων Θάλασσα στον Ειρηνικό Ωκεανό. Η χώρα, συμπεριλαμβανομένων όλων των νησιών που ελέγχει, βρίσκεται μεταξύ γεωγραφικού πλάτους 24 ° και 46 ° Β και βάρους 122 ° και 146 ° Β. Τα νησιά Ryukyu, τα οποία περιλαμβάνουν την Okinawa, είναι μια αλυσίδα στα νότια του Kyushu. Τα νησιά Νανπό είναι νότια και ανατολικά από τα κύρια νησιά της Ιαπωνίας. Μαζί είναι συχνά γνωστά ως το ιαπωνικό αρχιπέλαγος. Από το 2018, η επικράτεια της Ιαπωνίας είναι 377.973,89 χλμ² (145.936,53 τετρ. Μίλια). Η Ιαπωνία είναι η 4η μεγαλύτερη νησιωτική χώρα στον κόσμο και η μεγαλύτερη νησιωτική χώρα στην Ανατολική Ασία, έχει την έκτη μεγαλύτερη ακτογραμμή στον κόσμο (29.751 km (18.486 mi)) και δεν έχει χερσαία σύνορα. Λόγω των πολλών απομακρυσμένων νησιών της, η Ιαπωνία έχει την όγδοη μεγαλύτερη Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη στον κόσμο που καλύπτει 4.470.000 χιλιόμετρα (1.730.000 τετραγωνικά μίλια).

Παραδοσιακή και λαϊκή μουσική

Υπάρχουν δύο μορφές μουσικής αναγνωρισμένες ως οι παλαιότερες μορφές παραδοσιακής ιαπωνικής μουσικής. Είναι η shōmyō (声明 ή 聲明), ή οι βουδιστικές ψαλμωδίες, και το gagaku (雅樂), ή ορχηστρική δικαστική μουσική, οι οποίες και οι δύο χρονολογούνται στις περιόδους Nara και Heian . Το Gagaku είναι ένα είδος κλασικής μουσικής που έχει εκτελεστεί στο αυτοκρατορικό δικαστήριο από την περίοδο Heian. Τα Kagura-uta (神樂歌), Azuma-asobi (東遊) και Yamato-uta (大和歌) είναι αυτόχθονα ρεπερτόρια. Το Tōgaku (唐樂) και το komagaku προέρχονταν από τους Κινέζους Δυναστείας Τανγκ μέσω της Κορεατικής Χερσονήσου. Επιπλέον, το gagaku χωρίζεται σε kangen (管弦) (ενόργανη μουσική) και bugaku (舞樂) (χορός που συνοδεύεται από gagaku).

Αρχίζοντας ήδη από τον 13ο αιώνα εμφανίζονται τα " honkyoku" (本曲 "πρωτότυπα κομμάτια"). Αυτά είναι σόλο κομμάτια (shakuhachi: 尺八) που παίζονται από ιερείς του Ζεν βουδισμού . Αυτοί οι ιερείς, που ονομάζονται komusō ("μοναχός κενότητας"), έπαιζαν honkyoku για ελεημοσύνη και φώτιση. Η αίρεση Fuke έπαψε να υπάρχει τον 19ο αιώνα, αλλά συνεχίζεται σήμερα μια λεκτική και γραπτή παράδοση πολλών honkyoku, αν και αυτή η μουσική συχνά ασκείται σε μια συναυλία. Οι σαμουράι συχνά άκουγαν και εκτελούσαν αυτές τις μουσικές δραστηριότητες στις πρακτικές τους που εμπλουτίζουν τη ζωή τους και την κατανόησή τους σε σχέση με το φωτισμό τους.

Λαϊκή μουσική Min'yō

Τα ιαπωνικά λαϊκά τραγούδια (min'yō) μπορούν να ομαδοποιηθούν και να ταξινομηθούν με πολλούς τρόπους, αλλά συχνά είναι σκόπιμο να θεωρήσουμε τέσσερις κύριες κατηγορίες: τραγούδια εργασίας, θρησκευτικά τραγούδια (όπως sato kagura , μια μορφή σιντοϊκής μουσικής),

τραγούδια που χρησιμοποιούνται για κοινωνικά δρώμενα όπως γάμοι, κηδείες και φεστιβάλ (matsuiri , ειδικά Obon) και παιδικά τραγούδια (warabe uta).

Στο min'yō , οι τραγουδιστές συνήθως συνοδεύονται από τρίχορδο λαούτο γνωστό ως shamisen , ταϊκό τύμπανο, και ένα μπαμπού φλάουτο που ονομάζεται shakuhachi. Άλλα όργανα που θα μπορούσαν να συνοδεύουν είναι ένα εγκάρσιο φλάουτο γνωστό ως shinobue , ένα κουδούνι γνωστό ως kane , ένα τύμπανο χειρών που ονομάζεται tsuzumi, και / ή ένα 13χορδο chithier γνωστό ως koto . Στην Οκινάουα , τα κύρια όργανα είναι τα sanshin. Πρόκειται για παραδοσιακά ιαπωνικά όργανα, αλλά και για σύγχρονα όργανα, όπως ηλεκτρικές κιθάρες και συνθεσάιζερ, που χρησιμοποιούνται στη σύγχρονη εποχή, όταν τραγουδιστές του στυλ Enka¹ εκτελούν παραδοσιακά min'yō τραγούδια.

Όροι που ακούγονται συχνά όταν μιλάμε για min'yō είναι οι ondo, bushi, bon uta και komori uta . Ένα ondo γενικά περιγράφει οποιοδήποτε λαϊκό τραγούδι με μια ξεχωριστή ταλάντευση που μπορεί να ακουστεί ως 2/4 ρυθμού (αν και οι καλλιτέχνες συνήθως δεν ομαδοποιούνται). Το τυπικό λαϊκό τραγούδι που ακούγεται στους χορούς του φεστιβάλ Obon θα είναι πιθανότατα ένα ondo. Ένα bushi είναι ένα τραγούδι με μια ξεχωριστή μελωδία. Το ίδιο το όνομά του, που αποκαλείται "bushi" στις ενώσεις, σημαίνει "μελωδία" ή "ρυθμός". Η λέξη χρησιμοποιείται σπάνια από μόνη της, αλλά συνήθως προφέρεται από έναν όρο που αναφέρεται στην κατοχή, τη θέση, το προσωπικό όνομα ή τα παρόμοια. Ο Bon uta, όπως περιγράφει το όνομα, είναι τραγούδια για τον Obon , το φεστιβάλ ορόσημο των νεκρών. Το Komori uta είναι μουσική για τα παιδιά. Τα ονόματα των τραγουδιών του min'yo συχνά περιλαμβάνουν περιγραφικό όρο, συνήθως

¹ Το Enka είναι ένα ιαπωνικό είδος μουσικής από μόνο του.

στο τέλος. Για παράδειγμα: Tokio Ondo, Kushimoto Bushi, Hokkai Bon Uta και Itsuki no Komoriuta.

Πολλά από αυτά τα τραγούδια περιλαμβάνουν επιπλέον τονισμό σε ορισμένες συλλαβές καθώς και ιδιαίτερα ψηλές φωνές (akegoe). Akegoe είναι γενικά κραυγές της φωνής αλλά στο min'yō, συχνά περιλαμβάνονται ως μέρη των χορωδιών. Υπάρχουν πολλά akegoe, αν και ποικίλλουν από περιοχή σε περιοχή. Στην Okinawa Min'yō, για παράδειγμα, κάποιος θα ακούσει στο κοινό "ha iya sasa!" Στην ηπειρωτική Ιαπωνία, ωστόσο, θα είναι πιο πιθανό να ακούσετε "ένα yoisho!", "sate!". Άλλα χαρακτηριστικά είναι τα "donto koi!" Και "dokoisho!"

Πρόσφατα, ένα σύστημα βασισμένο σε συντεχνία που είναι γνωστό ως το σύστημα iemoto έχει εφαρμοστεί σε ορισμένες μορφές min'yō. Το σύστημα αυτό αναπτύχθηκε αρχικά για τη μετάδοση κλασικών ειδών όπως η μουσική nagauta, shakuhachi ή koto, αλλά επειδή αποδείχθηκε κερδοφόρα για τους δασκάλους και υποστηρίχθηκε από φοιτητές που επιθυμούσαν να αποκτήσουν πιστοποιητικά επάρκειας και ονόματα καλλιτεχνών συνεχίζει να εξαπλώνεται σε είδη όπως τα min'yō, Tsugaru-jamisen και άλλες μορφές μουσικής που μεταδόθηκαν παραδοσιακά πιο ανεπίσημα. Σήμερα, μερικοί

min'yō μεταβιβάζονται σε τέτοιες ψευδο-οικογενειακές οργανώσεις και οι μακρές μαθητείες είναι κοινές.

² Εικόνα 1. Μια Ιαπωνική λαϊκή γυναίκα με την shamisen της, το 1904

Λαϊκή μουσική Okinawan

Το Umuī, τα θρησκευτικά τραγούδια, τα shima uta, τα χορευτικά τραγούδια και, κυρίως, το kachāshī, η ζωντανή εορταστική μουσική, ήταν όλα δημοφιλή.

Η λαϊκή μουσική της Οκινάουα ποικίλλει από την ηπειρωτική λαϊκή μουσική με πολλούς τρόπους.

Πρώτον, η λαϊκή μουσική της Οκινάουα συνοδεύεται συχνά από το sanshin, ενώ στην ηπειρωτική Ιαπωνία, συνοδεύει το shamisen αντ' αυτού. Άλλα όργανα του Okinawan είναι τα sanba (που παράγουν έναν ήχο χτυπήματος παρόμοιο με εκείνο των καστανέδων), το taiko και ένα αιχμηρό πνευστό όργανο που ονομάζεται yubi-bue (指 笛).

Δεύτερον, υπάρχει ο τομέας της τονικότητας. Μια πεντατονική κλίμακα, η οποία συμπίπτει με την κύρια πεντατονική κλίμακα των δυτικών μουσικών κλάδων, ακούγεται συχνά στο min'yō από τα κύρια νησιά της Ιαπωνίας. Σε αυτή την πεντατονική κλίμακα παραλείπονται οι βαθμοί κλίμακας 4 και 7 της δυτικής μείζονος κλίμακας, με αποτέλεσμα να προκύπτει μια μουσική κλίμακα με τα μισά βήματα μεταξύ κάθε σημειώματος. (Do, Re, Mi, Sol, La στο solfeggio, ή κλίμακες 1, 2, 3, 5 και 6). Το Okinawan min'yō, ωστόσο, χαρακτηρίζεται από κλίμακες που περιλαμβάνουν τα μισά βήματα που παραλείπονται στην προαναφερθείσα πεντατονική κλίμακα, όταν αναλύονται στη δυτική πειθαρχία της μουσικής. Στην πραγματικότητα, η πιο κοινή κλίμακα που χρησιμοποιείται στο Okinawan min'yō περιλαμβάνει βαθμούς 1, 2, 3, 4, 5, 6 και 7.

Παραδοσιακά ιαπωνικά μουσικά όργανα

Τα παραδοσιακά ιαπωνικά μουσικά όργανα είναι μουσικά όργανα που χρησιμοποιούνται στην παραδοσιακή και λαϊκή μουσική της Ιαπωνίας. Περιλαμβάνουν μια σειρά έγχορδων πνευστών και κρουστών.

Κρουστά όργανα

Taiko

Το Taiko (太鼓) είναι ένα ευρύ φάσμα ιαπωνικών κρουστών οργάνων. Στα ιαπωνικά, ο όρος αναφέρεται σε κάθε τύμπανο, αλλά εκτός Ιαπωνίας, χρησιμοποιείται για να αναφέρεται σε οποιοδήποτε από τα διάφορα ιαπωνικά τύμπανα που ονομάζονται wadaiko (和太鼓 "ιαπωνικά τύμπανα") και στη μορφή του συγκροτήματος taiko drumming που πιο συγκεκριμένα ονομάζεται kumi -daiko (組太鼓 "σύνολο τυμπάνων") . Η διαδικασία κατασκευής του taiko ποικίλλει μεταξύ των κατασκευαστών και η προετοιμασία του σώματος και του δέρματος μπορεί να διαρκέσει αρκετά χρόνια ανάλογα με τη μέθοδο.

³Το Taiko έχει μυθολογική προέλευση στην ιαπωνική λαογραφία, αλλά ιστορικά αρχεία δείχνουν ότι το taiko εισήχθη στην Ιαπωνία μέσω της κορεατικής και κινεζικής πολιτιστικής επιρροής ήδη από τον 6ο αιώνα μ.Χ. Ορισμένα taiko είναι παρόμοια με

³ Εικόνα 2. Ένα chū-daiko , ένας από τους πολλούς τύπους του taiko

όργανα που προέρχονται από την Ινδία. Τα αρχαιολογικά ευρήματα υποστηρίζουν επίσης την άποψη ότι το τάικο ήταν παρόν στην Ιαπωνία κατά τον 6ο αιώνα στην περίοδο Κοφούν. Η λειτουργία τους έχει ποικίλει σε όλη την ιστορία, από την επικοινωνία, τη στρατιωτική δράση, τη θεατρική συνοδεία και τη θρησκευτική τελετή τόσο σε φεστιβάλ όσο και σε συναυλίες. Στη σύγχρονη εποχή, το taiko διαδραμάτισε επίσης κεντρικό ρόλο στα κοινωνικά κινήματα για τις μειονότητες τόσο εντός όσο και εκτός της Ιαπωνίας.

Η παράσταση Kumi-daiko, που χαρακτηρίζεται από ένα σύνολο που παίζει σε διάφορα τύμπανα, αναπτύχθηκε το 1951 μέσω του έργου του Daihachi Oguchi και συνεχίστηκε με ομάδες όπως το Kodo. Άλλα στυλ, όπως το hachijō-daiko, έχουν επίσης αναδυθεί από συγκεκριμένες κοινότητες στην Ιαπωνία. Οι ομάδες απόδοσης Kumi-daiko δραστηριοποιούνται όχι μόνο στην Ιαπωνία, αλλά και στις Ηνωμένες Πολιτείες, την Αυστραλία, τον Καναδά, την Ευρώπη, την Ταϊβάν και τη Βραζιλία. Η απόδοση του Taiko αποτελείται από πολλές συνιστώσες στον τεχνικό ρυθμό, τη μορφή, τη λαβή ραβδιών, τα ρούχα και τα συγκεκριμένα όργανα. Τα σύνολα συνήθως χρησιμοποιούν διαφορετικούς τύπους από μικρότερα shime-daiko. Πολλές ομάδες συνοδεύουν τα τύμπανα με φωνητικά, έγχορδα και ξύλινα όργανα.

Ιστορία

Προέλευση

Η προέλευση των οργάνων είναι ασαφής, αν και υπήρξαν πολλές προτάσεις. Οι ιστορικοί, από τους οποίους το νωρίτερο από το 588 μ.Χ., σημειώνουν ότι νέοι Ιάπωνες άντρες ταξίδευαν στην Κορέα για να μελετήσουν το kakko, ένα τύμπανο που γεννήθηκε στη Νότια Κίνα. Αυτή η μελέτη και η διάθεση των κινεζικών οργάνων μπορεί να έχουν επηρεάσει την εμφάνιση του taiko. Ορισμένες μορφές δικαστηριακής μουσικής, ειδικά

⁴οι gigaku και gagaku, έφτασαν στην Ιαπωνία μέσω τόσο της Κορέας όσο και της Κίνας. Και στις δύο παραδόσεις, οι χορευτές συνοδεύονταν από διάφορα όργανα που περιελάμβαναν τύμπανα

παρόμοια με το taiko. Ορισμένα μοτίβα πρόσκρουσης και ορολογίας στο togaku, ένα πρότυπο χορού και μουσικής στην Ιαπωνία, εκτός από τα φυσικά χαρακτηριστικά του kakko, αντικατοπτρίζουν επίσης την επιρροή τόσο από την Κίνα όσο και από την Ινδία στη χρήση του τυμπάνου στην απόδοση gagaku.

Αρχαιολογικά στοιχεία δείχνουν ότι το taiko χρησιμοποιήθηκε στην Ιαπωνία ήδη από τον 6ο αιώνα μ.Χ. κατά το τελευταίο τμήμα της περιόδου Kofun και πιθανότατα χρησιμοποιήθηκε για επικοινωνία, σε φεστιβάλ και σε άλλες τελετουργίες. Τα στοιχεία αυτά τεκμηριώθηκαν από την ανακάλυψη των αγαλμάτων haniwa στην περιοχή Sawa του νομού Gunma. Δύο από αυτά τα στοιχεία απεικονίζονται να παίζουν τύμπανα. Ένας από αυτούς, φορώντας δέρματα, είναι εφοδιασμένος με ένα τύμπανο σε σχήμα βαρελιού που κρέμεται από τον ώμο του και χρησιμοποιεί ένα ραβδί για να παίζει το τύμπανο σε ύψος ισχίου. Το άγαλμα αυτό ονομάζεται "Ο άνθρωπος που χτυπάει το Taiko" και θεωρείται η παλαιότερη απόδειξη της ταϊκής απόδοσης στην Ιαπωνία. Οι ομοιότητες μεταξύ του στυλ παιχνιδιού που καταδεικνύεται από αυτό το haniwa και τις γνωστές παραδόσεις

⁴ Εικόνα 3. Τα Haniwa χρονολογείται στον 6ο αιώνα μ.Χ. Η αριστερή και η δεξιά απεικονίζουν δύο μουσικούς που παίζουν τύμπανο. Το άγαλμα στα αριστερά, που απεικονίζεται χρησιμοποιώντας ένα ραβδί σε ένα κυλινδρικό τύμπανο, αντιπροσωπεύει τις πρώτες ενδείξεις χρήσης taiko στην Ιαπωνία.

μουσικής στην Κορέα και την Κίνα υποδηλώνουν περαιτέρω επιρροές από αυτές τις περιοχές.

Το Nihon Shoki , το δεύτερο παλαιότερο βιβλίο της ιαπωνικής κλασικής ιστορίας, περιέχει μια μυθολογική ιστορία που περιγράφει την προέλευση του taiko. Ο μύθος λέει πως η Amaterasu , η οποία είχε σφραγιστεί μέσα σε μια σπηλιά με θυμό, κλήθηκε από μια μεγαλύτερη θεά Ame-no-Uzume όταν άλλοι είχαν αποτύχει. Οι ιστορικοί θεωρούν την παράστασή της ως τη μυθολογική δημιουργία της ταϊκής μουσικής.

Χρήση σε πόλεμο

Στη φεουδαρχική Ιαπωνία, το taiko χρησιμοποιείται συχνά για να παρακινήσει τα στρατεύματα, να καλέσει εντολές ή ανακοινώσεις και να δώσει εντολή για ένα βήμα μπροστά. Οι πορείες συνήθως ρυθμίστηκαν σε έξι βήματα ανά κτύπημα του τυμπάνου. Κατά τη διάρκεια της περιόδου των εμπόλεμων κρατών του 16ου αιώνα χρησιμοποιήθηκαν συγκεκριμένες κλήσεις τυμπάνων για την ανακοίνωση παραγγελιών για υποχωρήσεις και προώθηση. Άλλοι ρυθμοί και τεχνικές περιγράφηκαν λεπτομερώς στα κείμενα της περιόδου. Σύμφωνα με το χρονικό πολέμου Gunji Yoshū , εννέα σύνολα πέντε χτυπημάτων καλούν έναν σύμμαχο στη μάχη, ενώ εννέα σύνολα τριών χτυπημάτων, ήταν η έκκληση να προχωρήσουν και να ακολουθήσουν έναν εχθρό. Λαογραφία από τον 16ο αιώνα στον θρυλικό αυτοκράτορα Keitai του 6ου αιώνα προσφέρει μια ιστορία που έλαβε ένα μεγάλο τύμπανο από την Κίνα, το οποίο ονόμασε Senjin-daiko (線陣太鼓

"μπροστινό τύμπανο") . Ο αυτοκράτορας θεωρήθηκε ότι το χρησιμοποίησε ⁵για να ενθαρρύνει το δικό του στρατό και να εκφοβίσει τους εχθρούς του.

Στις παραδοσιακές ρυθμίσεις

Τα Taiko έχουν ενσωματωθεί στο ιαπωνικό θέατρο για τις ρυθμικές ανάγκες, τη γενική ατμόσφαιρα, και σε ορισμένες περιπτώσεις για διακόσμηση. Στο παιχνίδι Kabuki, στην ιστορία του Shiroishi και στα χρονικά Taihei, σκηνές στους χώρους αναψυχής συνοδεύονται από Taiko για να δημιουργήσουν δραματική ένταση. Το θέατρο Noh διαθέτει επίσης taiko όπου η απόδοση αποτελείται από πολύ συγκεκριμένα ρυθμικά πρότυπα. Για παράδειγμα, η Σχολή τύμβανων Konparu (金春流) περιέχει 65 βασικά σχέδια εκτός από 25 ειδικά σχέδια. Αυτά τα μοτίβα κατηγοριοποιούνται σε διάφορες κατηγορίες. Οι διαφορές μεταξύ αυτών των μοτίβων περιλαμβάνουν αλλαγές στο ρυθμό, τον προφορά, τη δυναμική, το βήμα και τη λειτουργία στις θεατρικές επιδόσεις. Τα μοτίβα συνδέονται επίσης συχνά μεταξύ τους σε εξέλιξη.

Το Taiko συνεχίζει να χρησιμοποιείται στο gagaku, μια παράδοση κλασικής μουσικής που τυπικά εκτελείται στον αυτοκράτορα του Τόκιο, εκτός από τους τοπικούς ναούς και τα ιερά. Στο gagaku, ένα συστατικό της μορφής τέχνης είναι ο παραδοσιακός χορός, ο οποίος καθοδηγείται εν μέρει από το ρυθμό που θέτει το taiko. Το Taiko διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο σε πολλά τοπικά φεστιβάλ σε ολόκληρη την Ιαπωνία. Χρησιμοποιούνται επίσης για

⁵ Εικόνα 4. Χειροποίητη αναπαράσταση μιας γυναίκας που παίζει ένα shime-daiko, γύρω στο 1885

να συνοδεύσουν τη θρησκευτική τελετουργική μουσική. Στην *kagura* , που είναι μια κατηγορία μουσικής και χορού που προέρχεται από τις πρακτικές *Shinto*, το *taiko* εμφανίζεται συχνά παράλληλα με άλλους καλλιτέχνες κατά τη διάρκεια των τοπικών φεστιβάλ. Στις βουδιστικές παραδόσεις, το *taiko* χρησιμοποιείται για τελετουργικούς χορούς που αποτελούν μέρος του *Bon Festival*. Τα *Taiko*, μαζί με άλλα όργανα, χαρακτηρίζονται από πύργους που είναι διακοσμημένοι με κόκκινο και λευκό πανί και χρησιμεύουν για την παροχή ρυθμών στους χορευτές που περιβάλλουν τους ερμηνευτές.

Kumi-daiko

Εκτός από τα όργανα, ο όρος *taiko* αναφέρεται επίσης στην ίδια την παράσταση και συνήθως σε ένα στυλ που ονομάζεται *kumi-daiko* ή σε στυλ συναυλιών (σε αντίθεση με τις παραστάσεις, τις τελετές ή τη θεατρική χρήση τα ντραμς). Το *Kumi-daiko* αναπτύχθηκε από τον *Daihachi Oguchi* το 1951. Θεωρείται κύριος καλλιτέχνης και βοήθησε να μετατραπεί η τάικο απόδοση από τις ρίζες της σε παραδοσιακούς ρυθμούς σε φεστιβάλ και ιερά. *Oguchi* εκπαιδεύτηκε ως τζαζ μουσικός στο *Nagano* , και σε ένα σημείο, ένας συγγενής του έδωσε ένα παλιό κομμάτι γραμμένο για μουσική *taiko*. Ο *Oguchi* δεν κατάφερε να διαβάσει τον παραδοσιακό και εσωτερικό σημειισμό. Ο *Oguchi* αναζήτησε βοήθεια για να μεταγράψει το κομμάτι και με δικούς του ρυθμούς άλλαξε τη μορφή για να φιλοξενήσει πολλαπλούς παίκτες του *taiko* σε όργανα διαφορετικού μεγέθους. Κάθε όργανο εξυπηρετούσε έναν συγκεκριμένο σκοπό που καθόριζε τις σημερινές συμβάσεις στην απόδοση *kumi-daiko* .

Το συγκρότημα *Oguchi Osuwa Daiko* , ενσωμάτωσε αυτές τις αλλαγές και άλλα τύμπανα στις παραστάσεις τους. Κατασκεύασαν επίσης και νέα

6κομμάτια που προορίζονταν για μη θρησκευτικές παραστάσεις. Αρκετές άλλες ομάδες εμφανίστηκαν στην Ιαπωνία από τη δεκαετία του 1950 και τη δεκαετία του 1960. Το σχήμα Oedo Sukeroku Daiko δημιουργήθηκε στο Τόκιο το 1959 υπό τον Seidō Kobayashi, αναφέρθηκε ως η πρώτη ομάδα του taiko που περιόδευσε επαγγελματικά. Σε παγκόσμιο επίπεδο, η απόδοση kumi-daiko έγινε πιο ορατή κατά τη διάρκεια των θερινών Ολυμπιακών Αγώνων του 1964 στο Τόκιο, όταν παρουσιάστηκε κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης Φεστιβάλ Τεχνών.

Το Kumi-daiko αναπτύχθηκε επίσης με την ηγεσία του Den Tagayasu (田耕 Den Tagayasu), όταν συγκεντρώθηκαν νεαροί άνδρες οι οποίοι ήταν πρόθυμοι να αφιερώσουν ολόκληρη τη ζωή τους για το Taiko. Αυτούς τους πήρε ο Den στο νησί Sado για την εκπαίδευση, όπου ο Den και η οικογένειά του είχε εγκατασταθεί το 1968. Ο Den επέλεξε το νησί με βάση την επιθυμία του να αναζωογονήσει τις λαϊκές τέχνες στην Ιαπωνία, ιδιαίτερα το taiko. Εμπνεύστηκε από μια παράδοση τυμπανισμού μοναδική στο Sado που ονομάζεται ondeko (鬼太鼓 "demon drumming" στη διάλεκτο Sado) που απαιτούσε σημαντική δύναμη για να παίξει καλά. Ο Den ονόμασε την ομάδα "Za Ondekoza" ή απλά Ondekoza, και εφάρμοσε μια αυστηρή σειρά ασκήσεων για τα μέλη της, συμπεριλαμβανομένης της υπεραστικής κίνησης. Το 1975, η Ondekoza ήταν η πρώτη ομάδα του taiko στην περιοδεία στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η πρώτη τους εμφάνιση συνέβη λίγο μετά την ολοκλήρωση της λειτουργίας του μαραθώνιου της Βοστώνης, ενώ φορούσαν τις παραδοσιακές στολές τους. Το 1981, μερικά μέλη της

⁶ Εικόνα 5. Μια Kumi-daiko ομάδα στο Aichi της Ιαπωνίας φορώντας hachimaki

Ondekoza χωρίστηκαν από τον Den και σχημάτισαν μια άλλη ομάδα που ονομάζεται Kodo υπό την ηγεσία του Eitetsu Hayashi . Ο Kodo συνέχισε να χρησιμοποιεί το νησί Sado για αυστηρή εκπαίδευση και κοινωνική διαβίωση και συνέχισε να δημοφιλώνει το taiko με συχνές περιοδείες και συνεργασίες με άλλους μουσικούς καλλιτέχνες. Το Kodo είναι μία από τις πιο αναγνωρισμένες ομάδες taiko τόσο στην Ιαπωνία όσο και παγκοσμίως.

Οι εκτιμήσεις του αριθμού των ομάδων taiko στην Ιαπωνία κυμαίνονται μέχρι 5000 που δραστηριοποιούνται στην Ιαπωνία, αλλά πιο συντηρητικές εκτιμήσεις τοποθετούν τον αριθμό πιο κοντά στο 3800 με βάση τον Nippon Taiko Foundation, του μεγαλύτερου εθνικού οργανισμού ομάδων taiko.

Κατηγοριοποίηση

Τα Taiko έχουν εξελιχθεί σε ένα ευρύ φάσμα κρουστών που χρησιμοποιούνται τόσο στις ιαπωνικές λαϊκές όσο και στις κλασικές μουσικές παραδόσεις. Ένα σύστημα πρώιμης ταξινόμησης βασισμένο στη μορφή και την ένταση προωθήθηκε από τον Francis Taylor Piggott το 1909. Τα Taiko ταξινομούνται γενικά με βάση τη διαδικασία κατασκευής ή το συγκεκριμένο πλαίσιο στο οποίο χρησιμοποιείται το τύμπανο, αλλά μερικά δεν είναι ταξινομημένα , όπως το παιχνίδι den-den daiko .

Με λίγες εξαιρέσεις, το taiko έχει ένα κέλυφος τύμπανου με κεφαλές και στις δύο πλευρές του σώματος και μια σφραγισμένη κοιλότητα συντονισμού. Η κεφαλή μπορεί να στερεώνεται στο κέλυφος χρησιμοποιώντας διάφορα συστήματα, όπως τη χρήση σχοινιών. Το Taiko μπορεί να είναι συντονισμένο ή μη ανάλογα με το σύστημα που χρησιμοποιείται.

⁷Τα Taiko κατηγοριοποιούνται σε τρεις τύπους με βάση τη διαδικασία κατασκευής. Το Byō-uchi-daiko είναι κατασκευασμένο με το τύμπανο να καρφώνεται στο σώμα. Το Shime-daiko είναι κλασικά κατασκευασμένο με το δέρμα τοποθετημένο πάνω σε σίδερα ή χαλύβδινα δαχτυλίδια, τα οποία στη συνέχεια σφίγγονται με σχοινιά. Η σύγχρονη shime-daiko τεντώνεται με τη χρήση βιδών ή συστοιχιών που συνδέονται με το σώμα του τυμπάνου. Τα Tsuzumi είναι επίσης τύμπανα με τεντωμένο σχοινί, αλλά έχουν ένα ξεχωριστό σχήμα κλεψύδρας και τα δέρματα τους κατασκευάζονται χρησιμοποιώντας δέρμα ελαφιού.

⁸Το Byō-uchi-daiko γινόταν ιστορικά μόνο με ένα κομμάτι ξύλου. Ακόμα και σήμερα συνεχίζουν να κατασκευάζονται με αυτόν τον τρόπο, αλλά κατασκευάζονται επίσης και από ξύλινες σανίδες. Τα μεγαλύτερα τύμπανα μπορούν να κατασκευαστούν με ένα μόνο κομμάτι ξύλου, αλλά με πολύ μεγαλύτερο κόστος λόγω της δυσκολίας εύρεσης κατάλληλων δέντρων. Το προτιμώτερο ξύλο είναι η ιαπωνική Zelkova ή Keyaki, αλλά ένας αριθμός

⁷ Εικόνα 6. Παράδειγμα ενός shime-daiko, τεντωμένο με σχοινί

⁸ Εικόνα 7. Ένα μεσαίου μεγέθους chū-daiko που παίζεται σε ένα κεκλιμένο περίπτερο

άλλων ξύλων, και ακόμη και βαρέλια κρασιού , έχουν χρησιμοποιηθεί για να δημιουργήσουν Taiko. Το Byō-uchi-daiko δεν μπορεί να συντονιστεί.

Το τυπικό BYO-uchi-daiko είναι το nagadō-daiko, ένα επίμηκες τύμπανο που έχει χονδρικά σχήμα σαν ένα βαρέλι κρασιού. Τα Nagadō-daiko διατίθενται σε διάφορα μεγέθη και η διάμετρος της κεφαλής τους μετράται παραδοσιακά σε shaku (μονάδες περίπου 30 cm). Οι διαμέτρους της κεφαλής κυμαίνεται από 1 έως 6 shaku (30 έως 182 cm, 12 έως 72 in). Το Ko-daiko (小太鼓) είναι το μικρότερο από αυτά τα τύμπανα και είναι συνήθως περίπου 1 shaku (30 εκ., 12 ίντσες) σε διάμετρο. Το chū-daiko είναι ένα μεσαίου μεγέθους nagado-daiko που κυμαίνεται από 1,6 έως 2,8 shaku (48 έως 85 cm, 19 έως 33 in), και ζυγίζει περίπου 27 κιλά (60 λίβρες). Το Ō-daiko (大太鼓) ποικίλει σε μέγεθος και συχνά είναι τόσο μεγάλο σε διάμετρο όσο 6 shaku (180 cm, 72 in). Ορισμένα ō-daiko είναι δύσκολο να μετακινηθούν λόγω του μεγέθους τους, και συνεπώς παραμένουν μόνιμα εντός του χώρου επιδόσεων, όπως ο ναός ή το ιερό. Το Ō-daiko σημαίνει "μεγάλο τύμπανο" και για ένα συγκεκριμένο σύνολο, ο όρος αναφέρεται στο μεγαλύτερο τύμπανο τους. Ο άλλος τύπος byō-uchi-daiko ονομάζεται hira-daiko (平太鼓"επίπεδη τύμπανο") και μπορεί να είναι κάθε τύμπανο κατασκευασμένο έτσι ώστε η διάμετρος της κεφαλής να είναι μεγαλύτερη από το μήκος του σώματος.

Το Shime-daiko είναι ένα σύνολο μικρότερων τυμπάνων τα οποία μπορούν να ρυθμιστούν. Το σύστημα τάνυσης αποτελείται συνήθως από χορδές κάνναβης ή σχοινί, αλλά έχουν χρησιμοποιηθεί επίσης συστήματα βιδών ή στροφέων. Το Nagauta shime-daiko (長唄締め太鼓), που μερικές φορές αναφέρεται ως "taiko" στο πλαίσιο του θεάτρου, έχει λεπτότερα κεφάλια από άλλα είδη shime-daiko. Η κεφαλή περιλαμβάνει ένα έμπλαστρο από δέρμα ελαφιού τοποθετημένο στο κέντρο, και στις επιδόσεις, οι κρούσεις περιορίζονται γενικά σε αυτήν την περιοχή. Το tsukeshime-daiko (付け締

め太鼓) είναι ένας βαρύτερος τύπος shime-daiko. Είναι διαθέσιμα σε μεγέθη 1-5, και ονομάζονται σύμφωνα με τον αριθμό τους: namitsuke (1), nichō-gakke (2), Sancho-gakke (3), yonchō-gakke (4), και gochō -gakke (5). Το namitsuke έχει τα λεπτότερα δέρματα και το μικρότερο σώμα από την άποψη του ύψους. Το πάχος και η τάση των δερμάτων, καθώς και το ύψος του σώματος, αυξάνεται προς το gochō-gakke. Οι διάμετροι κεφαλής όλων των μεγεθών shime-daiko είναι περίπου 27 cm (10,6 in).

Το Okedō-daiko ή απλά okedō, είναι ένας τύπος shime-daiko που είναι κατασκευασμένος από ξύλο με στενότερες ταινίες και έχουν ένα πλαίσιο σε σχήμα σωλήνα. Όπως και άλλα shime-daiko, οι κεφαλές τυμπάνων συνδέονται με μεταλλικά στεφάνια και στερεώνονται με σχοινί ή κορδόνια. Το Okedō μπορεί να παιχτεί χρησιμοποιώντας τα ίδια drumstick (που ονομάζονται bachi) ως shime-daiko, αλλά μπορεί επίσης να παιχτεί με το χέρι. Τα Okedō υπάρχουν σε τύπους μικρού και μεγάλου μήκους.

Το Tsuzumi είναι μια κλάση τυμπάνων σε σχήμα κλεψύδρας. Το σώμα τυμπάνου είναι διαμορφωμένο σε ένα καρούλι και το εσωτερικό σώμα σκαλισμένο με το χέρι. Τα δέρματά τους μπορούν να γίνουν από αγελάδες ή ιπποειδή. Ενώ τα δέρματα ō-tsuzumi είναι κατασκευασμένα από δέρμα αγελάδας, τα ko-tsuzumi είναι φτιαγμένα από δέρμα αλόγου. Ενώ ορισμένοι κατατάσσουν tsuzumi ως ένα είδος Taiko, άλλοι το περιγράφουν ως ένα τύμπανο που διαφοροποιείται εξ ολοκλήρου από το Taiko.

Το Taiko μπορεί επίσης να κατηγοριοποιηθεί από το πλαίσιο στο οποίο χρησιμοποιείται. Το miya-daiko, για παράδειγμα, κατασκευάζεται με τον ίδιο τρόπο όπως και άλλα byō-uchi-daiko, αλλά διακρίνεται από διακοσμητικό περίπτερο και χρησιμοποιείται για τελετουργικούς σκοπούς στους βουδιστικούς ναούς. Το Sumo-daiko (相撲太鼓) και το sairei-nagadō (祭礼長胴) χρησιμοποιούνται στο σούμο και τα φεστιβάλ αντίστοιχα.

Αρκετά τύμπανα, που κατηγοριοποιούνται ως gagakki , χρησιμοποιούνται στην ιαπωνική θεατρική μορφή, gagaku . Το κλασικότερο είναι το Kakko , το οποίο είναι ένα μικρότερο shime-daiko με τα κεφάλια δέρμα, και τοποθετείται οριζόντια κατά την εκτέλεση. Μια tsuzumi , που ονομάζεται san-no-tsuzumi είναι ένα άλλο μικρό τύμπανο στο gagaku που τοποθετείται οριζόντια και χτυπάται με ένα λεπτό ραβδί. Τα Dadaiko (鼉太鼓) είναι τα μεγαλύτερα τύμπανα του συνόλου, και έχουν κεφαλές που έχουν διάμετρο περίπου 127 cm (50 in). Κατά τη διάρκεια της παράστασης, το τύμπανο τοποθετείται σε ψηλά βήθρα και περιβάλλεται από ένα χείλος διακοσμητικά ζωγραφισμένο με φλόγες και διακοσμημένο με μυστικιστικές φιγούρες όπως τα wyverns. Τα Dadaiko παίζονται ενώ στέκονται, και συνήθως παίζονται μόνο στο downbeat της μουσικής. Το tsuri-daiko (釣太鼓 "αιωρούμενο τύμπανο") είναι ένα μικρότερο τύμπανο που παράγει βαρύτερο ήχο, με το κεφάλι του να έχει διάμετρο περίπου 55 cm (22 in). Χρησιμοποιείται σε σύνολα που συνοδεύουν το bugaku , έναν παραδοσιακό χορό που εκτελείται στο Το αυτοκράτορα του Τόκιο και σε θρησκευτικά πλαίσια. Το Tsuridaiko αναστέλλεται σε μια μικρή βάση και παίζεται καθισμένος. Οι ερμηνευτές Tsuridaiko συνήθως χρησιμοποιούν μικρότερες κονσέρβες καλυμμένες με δερμάτινα κουμπιά αντί για μπαχί . Μπορούν να παιχτούν ταυτόχρονα από δύο εκτελεστές. ενώ ένας εκτελεστής παίζει στο κεφάλι, ένας άλλος καλλιτέχνης χρησιμοποιεί το μπακί στο σώμα του τυμπάνου.

Το μεγαλύτερο ō-tsuzumi και τα μικρότερα ko-tsuzumi χρησιμοποιούνται στο άνοιγμα και τους χορούς του θεάτρου Noh. Και τα δύο τύμπανα χτυπιούνται με τα δάχτυλα. οι παίκτες μπορούν επίσης να ρυθμίσουν το βήμα με το χέρι με πίεση στα σχοινιά στο τύμπανο. Το χρώμα των κορδονιών αυτών των τύμπανων δείχνει επίσης την ικανότητα του μουσικού: πορτοκαλί και κόκκινο για ερασιτέχνες παίκτες, ανοιχτό

γαλάζιο για καλλιτέχνες με πείρα και λιλά για επαγγελματίες του οργάνου. Στο Nagauta-shime daiko ή uta daiko εμφανίζονται επίσης στην απόδοση Noh.

Πολλοί taiko στο Noh εμφανίζονται επίσης στην απόδοση kabuki και χρησιμοποιούνται με παρόμοιο τρόπο. Εκτός από τα ō-tsuzumi, ko-tsuzumi και nagauta-shime daiko, οι εμφανίσεις του Kabuki κάνουν χρήση του μεγαλύτερου σκηνικού ō-daiko, το οποίο βοηθά στην ρύθμιση της ατμόσφαιρας για διάφορες σκηνές.

Κατασκευή

Διαδικασία

Η κατασκευή του Taiko έχει διάφορα στάδια, συμπεριλαμβανομένης της κατασκευής και διαμόρφωσης του σώματος (ή του κελύφους) του τυμπάνου, την προετοιμασία του δέρματος του τυμπάνου και τον συντονισμό του δέρματος με το τύμπανο. Παραλλαγές στη διαδικασία κατασκευής συμβαίνουν συχνά στα τελευταία δύο μέρη αυτής της διαδικασίας. Ιστορικά, το byō-uchi-daiko δημιουργήθηκε από τους κορμούς του ιαπωνικού δέντρου zelkova που στεγνώθηκαν με τα χρόνια, χρησιμοποιώντας τεχνικές για την αποτροπή της διάσπασης. Ένας πρωτοπόρος ξυλόγλυπτης έβγαλε τότε το τραχύ σχήμα του σώματος του τυμπάνου με μια σμίλη και η υφή του ξύλου μετά τη σκάλισμα μαλάκωσε τον τόνο του τυμπάνου. Στη σύγχρονη εποχή, το ταικό είναι χαραγμένο σε ένα μεγάλο τόρνο με ξύλινα δοκάρια ή κούτσουρα που μπορούν να διαμορφωθούν ώστε να ταιριάζουν σε τύμπανα διαφόρων μεγεθών. Τα βαρέλια μπορούν να αφεθούν να στεγνώσουν στον αέρα για μια περίοδο ετών, αλλά ορισμένες εταιρείες χρησιμοποιούν μεγάλες αποθήκες γεμάτες καπνό για να επιταχύνουν τη διαδικασία ξήρανσης. Αφού ολοκληρωθεί η ξήρανση, το εσωτερικό του τυμπάνου επεξεργάζεται με μια σμίλη με βαθιά

αυλάκωση και λειαίνει. Τέλος, οι λαβές τοποθετούνται πάνω στο τύμπανο. Αυτά χρησιμοποιούνται για τη μεταφορά μικρότερων τύμπανων και εξυπηρετούν διακοσμητικό σκοπό για μεγαλύτερα τύμπανα.

Τα δέρματα είναι ή επικεφαλής των Taiko τα οποία γενικά είναι κατασκευασμένα από δέρμα αγελάδας από αγελάδες Holstein ηλικίας περίπου 3 ή 4 χρόνων. Τα δέρματα προέρχονται επίσης από άλογα ενώ το δέρμα ταύρων προτιμάται για μεγαλύτερα τύμπανα. Τα λεπτότερα δέρματα προτιμώνται για τα μικρότερα taiko και τα παχύτερα δέρματα χρησιμοποιούνται για μεγαλύτερα. Σε μερικά τύμπανα, ένα κομμάτι δέρματος ελαφιών τοποθετημένο στο κέντρο χρησιμεύει ως ο στόχος για πολλά εγκεφαλικά επεισόδια κατά τη διάρκεια της απόδοσης. Πριν την τοποθέτησή του στο σώμα του τυμπάνου, τα μαλλιά αφαιρούνται από το δέρμα, διαβρέχοντάς το σε ένα ποτάμι ή ρέμα για περίπου ένα μήνα. Οι χειμωνιάτικοι μήνες προτιμούνται καθώς οι ψυχρότερες θερμοκρασίες διευκολύνουν την αποτρίχωση. Για να τεντώσει σωστά το δέρμα πάνω στο τύμπανο, μια διαδικασία απαιτεί το σώμα να κρατηθεί σε μια πλατφόρμα με αρκετές υδραυλικές υποδοχές κάτω από αυτό. Οι άκρες του δέρματος αγελάδας είναι ασφαλισμένες σε μια συσκευή κάτω από τις υποδοχές και οι υποδοχές τείνουν το δέρμα σταδιακά για να εφαρμόζουν με ακρίβεια την τάση κατά μήκος της κεφαλής των τυμπάνων. Άλλες μορφές σχοινιών ή κορδονιών που χρησιμοποιούν τέντωμα με ξύλινους πείρους ή σιδερένιο τροχό για τη δημιουργία κατάλληλης έντασης. Μικρές προσαρμογές τάσεων μπορούν να γίνουν κατά τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας χρησιμοποιώντας μικρά κομμάτια μπαμπού που περιστρέφονται γύρω από τα σχοινιά. Ιδιαίτερα μεγάλοι τύμπανοι τυλιγμένοι μερικές φορές τεντώνουν έχοντας αρκετούς εργαζόμενους, ντυμένους με κάλτσες, λυκίσκου ρυθμικά επάνω τους, σχηματίζοντας έναν κύκλο κατά μήκος της άκρης. Αφού στεγνώσει το δέρμα, προστίθενται τα καρφιά, που

ονομάζονται byō , στα κατάλληλα τύμπανα για να το ασφαλίσουν. chū-daiko απαιτούν περίπου 300 από αυτούς για κάθε πλευρά. Αφού τελειώσει το σώμα και το δέρμα, το περίσσευμα του δέρματος αποκόπτεται και το τύμπανο μπορεί να λεκιάσει όπως απαιτείται.

Κατασκευαστές τυμπάνων

Αρκετές εταιρείες ειδικεύονται στην παραγωγή του taiko. Μία τέτοια εταιρεία που δημιούργησε τύμπανα αποκλειστικά για τον αυτοκράτορα της Ιαπωνίας , η Miyamoto Unosuke Shoten στο Τόκιο, έχει κάνει taiko από το 1861. Η Asano Taiko Corporation είναι μια άλλη μεγάλη εταιρεία παραγωγής Taiko και παράγει taiko για πάνω από 400 χρόνια. Η οικογενειακή επιχείρηση ξεκίνησε στο Matto, Ishikawa , και, εκτός από στρατιωτικό εξοπλισμό, έκανε taiko για το θέατρο Noh και αργότερα επεκτάθηκε στη δημιουργία οργάνων για φεστιβάλ κατά την περίοδο Meiji . Η Asano διατηρεί σήμερα ένα ολόκληρο συγκρότημα μεγάλων κτιρίων που αναφέρεται ως Asano Taiko Village, και η εταιρεία αναφέρει ότι παράγει μέχρι και 8000 τύμπανα κάθε χρόνο. Από το 2012, υπάρχει μια μεγάλη εταιρεία παραγωγής taiko σε κάθε νομό της Ιαπωνίας , με ορισμένες περιφέρειες που έχουν πολλές εταιρείες. Από τους κατασκευαστές στο Naniwa, το Taikoya Matabē είναι ένα από τα πιο επιτυχημένα και θεωρείται ότι έχει επιφέρει σημαντική αναγνώριση στην κοινότητα και έχει προσελκύσει πολλούς τύμπανα εκεί. Η εταιρεία Umetsu Daiko, εταιρεία που δραστηριοποιείται στο Hakata , παράγει taiko από το 1821.

Απόδοση

Τα στυλ επιδόσεων του Taiko ποικίλλουν ευρέως μεταξύ των ομάδων όσον αφορά τον αριθμό των εκτελεστών, το ρεπερτόριο, τις επιλογές οργάνων και τις τεχνικές σκηνής. Παρ 'όλα αυτά, αρκετές πρώτες ομάδες είχαν

ευρεία επιρροή στην παράδοση. Για παράδειγμα, πολλά κομμάτια που αναπτύχθηκαν από την Ondekoza και Kodo θεωρούνται πρότυπα σε πολλές ομάδες taiko.

Φόρμα

Το Kata είναι η στάση του σώματος και η κίνηση που συνδέεται με την απόδοση του taiko. Η ιδέα είναι παρόμοια με αυτή του kata στις πολεμικές τέχνες: για παράδειγμα, και οι δύο παραδόσεις περιλαμβάνουν την ιδέα ότι το hara είναι το κέντρο της ύπαρξης. Ο συγγραφέας Sean Bender υποστηρίζει ότι το kata είναι το κύριο χαρακτηριστικό που διακρίνει διαφορετικές ομάδες taiko από το ένα το άλλο και αποτελεί βασικό παράγοντα στην αξιολόγηση της ποιότητας των επιδόσεων. Για το λόγο αυτό, πολλοί χώροι άσκησης που προορίζονται για taiko περιέχουν καθρέφτες για την παροχή οπτικής ανάδρασης στους παίκτες. Ένα σημαντικό μέρος του kata στο taiko είναι η διατήρηση του σώματος σταθεροποιημένο κατά την εκτέλεση και μπορεί να επιτευχθεί με τη διατήρηση μιας ευρείας, χαμηλής στάσης με τα πόδια, με το αριστερό γόνατο λυγισμένο πάνω από τα δάχτυλα των ποδιών και κρατώντας το δεξί πόδι ευθεία. Είναι σημαντικό οι γοφοί να αντιμετωπίσουν το τύμπανο και οι ώμοι να χαλαρώσουν. Μερικοί δάσκαλοι σημειώνουν την τάση να στηρίζονται στο άνω μέρος του σώματος ενώ παίζουν και να τονίζουν τη σημασία της ολιστικής χρήσης του σώματος κατά τη διάρκεια της απόδοσης.

Ορισμένες ομάδες στην Ιαπωνία, ιδιαίτερα εκείνες που δραστηριοποιούνται στο Τόκιο, υπογραμμίζουν επίσης τη σημασία της ζωντανής και πνευματικής iki αισθητικής. Στο taiko, αναφέρεται σε πολύ συγκεκριμένα είδη κίνησης κατά τη διάρκεια των εκδηλώσεων που

προκαλούν την πολυπλοκότητα που προέρχεται από τις εμπορικές και τεχνικές τάξεις που λειτουργούσαν κατά την περίοδο Edo (1603-1868).

Τα ραβδία για το παιχνίδι taiko ονομάζονται μπαχί και είναι κατασκευασμένα σε διάφορα μεγέθη και από διαφορετικά είδη ξύλου όπως η λευκή δρυς, το μπαμπού και η ιαπωνική μανόλια. Τα Bachi βρίσκονται επίσης σε διάφορες μορφές. Στο kumi-daiko, είναι κοινό για έναν παίκτη να κρατά τα ραβδία του με χαλαρό τρόπο μεταξύ του V-shape του δείκτη και του αντίχειρα, το οποίο δείχνει στον παίκτη. Υπάρχουν και άλλες λαβές που επιτρέπουν ερμηνευτές να παίζουν πολύ πιο τεχνικά δύσκολο ρυθμούς, όπως η shime λαβή, το οποίο είναι παρόμοιο με ένα συμφωνημένα λαβή: τα bachi κρατιούνται στο πίσω άκρο και το υπομόχλιο στηρίζεται ανάμεσα στον δείκτη του δείκτη και τον αντίχειρα του ερμηνευτή, ενώ τα άλλα δάχτυλα παραμένουν χαλαρά και ελαφρώς κυρτωμένα γύρω από το ραβδί.

⁹Η απόδοση σε ορισμένες ομάδες καθοδηγείται επίσης από αρχές βασισμένες στον Βουδισμό του Zen. Για παράδειγμα, ανάμεσα σε άλλες έννοιες, το San Francisco Taiko Dojo καθοδηγείται από το rei (礼) που τονίζει την επικοινωνία, το σεβασμό και την αρμονία. Ο τρόπος με τον οποίο κρατούνται τα bachi μπορεί επίσης να είναι σημαντικός. για μερικές ομάδες, οι μάγτι αντιπροσωπεύουν μια πνευματική σύνδεση μεταξύ του σώματος και του ουρανού. Ορισμένα φυσικά μέρη του ταϊκού, όπως το

⁹ Εικόνα 8. Τα Bachi είναι ραβδία που χρησιμοποιούνται ειδικά για την απόδοση του taiko και μπορεί να είναι ελαφρώς παχύτερα από τα τυπικά μπαστούνια τύμπανου.

σώμα του τυμπάνου, το δέρμα του και τα καρφιά έχουν επίσης συμβολική σημασία στον Βουδισμό.

Instrumentation

Οι ομάδες Kumi-daiko αποτελούνται κυρίως από κρουστά όργανα όπου κάθε τύμπανο διαδραματίζει συγκεκριμένο ρόλο. Από τα διαφορετικά είδη ταϊκών, τα πιο κοινά σε ομάδες είναι το ναγκαντο-δαϊκό Τα Chū-daiko είναι κοινά στις ομάδες taiko και αντιπροσωπεύουν τον κύριο ρυθμό της ομάδας, ενώ το shime-daiko καθορίζει και αλλάζει ρυθμό. Το Ō-daiko παρέχει ένα σταθερό υποκείμενο παλμό και χρησιμεύει ως αντίθετος ρυθμός στα άλλα μέρη. Είναι κοινό για παραστάσεις για να αρχίσει με μια ενιαία κύλινδρο εγκεφαλικό επεισόδιο ονομάζεται oroshi (嵐 «άνεμος φυσά κάτω από βουνά»). Ο παίκτης ξεκινά αργά, αφήνοντας σημαντικό διάστημα μεταξύ των απεργιών, μειώνοντας σταδιακά το διάστημα μεταξύ των χτυπήματος, μέχρι ο τυμπανιστής να αναπαράγει ένα γρήγορο ρολό. Οι Oroshi παίζονται επίσης ως μέρος της θεατρικής παράστασης, όπως στο θέατρο Noh.

Τα τύμπανα δεν είναι τα μόνα όργανα που παίζονται στο σύνολο. Χρησιμοποιούνται και άλλα ιαπωνικά όργανα. Άλλα είδη κρουστών οργάνων περιλαμβάνουν το atarigane (当 戸 鉦) , ένα γκονγκ μεγέθους χεριού που παίζεται με ένα μικρό σφυρί. Στο kabuki, το shamisen , ένα σπασμένο όργανο χορδών , συχνά συνοδεύει το taiko κατά τη διάρκεια της θεατρικής παράστασης. Οι παραστάσεις του Kumi-daiko μπορούν επίσης να παρουσιάσουν ξυλογραφίες όπως το shakuhachi και το shinobue .

Εξέφρασε κλήσεις ή κραυγές που ονομάζεται kakegoe και kiai είναι επίσης κοινά σε Taiko απόδοση. Χρησιμοποιούνται ως ενθάρρυνση σε άλλους παίκτες ή στα συνθήματα για μετάβαση ή αλλαγή στη δυναμική, όπως η αύξηση του ρυθμού. Αντίθετα, η φιλοσοφική αντίληψη του ma ή ο χώρος

μεταξύ των απεργιών τύμπανου είναι επίσης σημαντική για τη διαμόρφωση των ρυθμικών φράσεων και τη δημιουργία της κατάλληλης αντίφασης.

Ρούχα

Υπάρχει μια μεγάλη ποικιλία παραδοσιακών ενδυμάτων που φορούν οι παίκτες κατά τη διάρκεια των ταϊκών επιδόσεων. Κοινή σε πολλές ομάδες kumi-daiko είναι η χρήση του happi , ενός διακοσμητικού, λεπτού υφάσματος παλτών, και παραδοσιακών κεφαλών που ονομάζονται hachimaki . Είναι επίσης χαρακτηριστικές οι Tabi , momochiki (もも引き "χαλαρά παντελόνια") και οι "ποδιές εργασίας" του haragake (腹掛け) . Κατά τη διάρκεια της δουλειάς του με την ομάδα Ondekoza, ο Eitetsu Hayashi πρότεινε να φοριέται ένα loincloth που ονομάζεται fundoshi όταν ερμηνεύει για τον γαλλικό σχεδιαστή μόδας Pierre Cardin, ο οποίος είδε την Ondekoza να παίζει για αυτόν το 1975. Ο ιαπωνικός όμιλος Kodo φορούσε μερικές φορές fundoshi για τις επιδόσεις του.

Εκπαίδευση

Η απόδοση του Taiko συνήθως διδάσκεται προφορικά και μέσω επίδειξης. Ιστορικά, γενικές τάσεις για Taiko γράφτηκαν κάτω, όπως στο 1512 εγκυκλοπαίδεια ονομάζεται Taigensho , αλλά γραμμένο βαθμολογίες για Taiko κομμάτια είναι γενικά διαθέσιμες. Ένας λόγος για την τήρηση μιας προφορικής παράδοσης είναι ότι, από την ομάδα στην ομάδα, τα ρυθμικά πρότυπα σε ένα συγκεκριμένο κομμάτι συχνά εκτελούνται διαφορετικά. Επιπλέον, ο εθνομουσικολόγος William P. Malm παρατήρησε ότι οι Ιάπωνες παίκτες μέσα σε μια ομάδα δεν μπορούσαν να προβλέψουν ο ένας τον άλλον με τη χρήση γραπτών σημειώσεων και αντιθέτως το έκαναν ακούγοντας. Στην Ιαπωνία, τα τυπωμένα μέρη δεν χρησιμοποιούνται κατά τη διάρκεια των μαθημάτων.

Στοματικά, τα πρότυπα ονοματοποιίας που ονομάζονται *kuchi shōga* διδάσκονται από δάσκαλο σε φοιτητή που μεταδίδουν το ρυθμό και το στύλο των τυμπανιστικών απεργιών για ένα συγκεκριμένο κομμάτι. Για παράδειγμα, *don* (ㇿ) αντιπροσωπεύει ένα μονό χτύπημα προς το κέντρο του τυμπάνου, όπου ως *do-ko* (ㇿ) αντιπροσωπεύει δύο διαδοχικές απεργίες, πρώτα από την δεξιά και στη συνέχεια το αριστερό, και διαρκεί το ίδιο χρονικό διάστημα με ένα απεργία *don*. Μερικά κομμάτια *taiko*, όπως *Yatai-bayashi*, περιλαμβάνουν μοτίβα που είναι δύσκολο να αναπαρασταθούν στη δυτική μουσική σημειογραφία. Οι ακριβείς λέξεις που χρησιμοποιούνται μπορεί επίσης να διαφέρουν από περιοχή σε περιοχή.

Πιο πρόσφατα, δημοσιεύτηκαν ιαπωνικές δημοσιεύσεις σε μια προσπάθεια να τυποποιηθούν οι επιδόσεις του *taiko*. Το Ίδρυμα *Nippon Taiko* ιδρύθηκε το 1979. πρωταρχικοί του στόχοι ήταν να προωθήσει τις καλές σχέσεις μεταξύ των ομάδων *taiko* στην Ιαπωνία και να δημοσιοποιήσει και να διδάξει πώς να εκτελέσει *taiko*. Ο *Daihachi Oguchi*, ο αρχηγός του Ιδρύματος, έγραψε την *Ιαπωνία Taiko* με άλλους δασκάλους το 1994 από την ανησυχία ότι η σωστή μορφή στην απόδοση θα υποβαθμιστεί με την πάροδο του χρόνου. Η εκπαιδευτική δημοσίευση περιγράφει τα διάφορα τύμπανα που χρησιμοποιούνται στο *kumi-daiko* τις επιδόσεις, τις μεθόδους σύλληψης, τη σωστή μορφή και τις προτάσεις σχετικά με τα όργανα. Το βιβλίο περιέχει επίσης ασκήσεις πρακτικής και μεταγλωττισμένα κομμάτια από την ομάδα του *Oguchi, Osuwa Daiko*. Ενώ υπήρχαν παρόμοια εγχειρίδια που δημοσιεύθηκαν πριν από το 1994, η δημοσίευση αυτή είχε πολύ μεγαλύτερη δημοσιότητα λόγω του πεδίου εφαρμογής του Ιδρύματος.

Το σύστημα των θεμελιωδών στοιχείων που υπέβαλε η Ιαπωνία *Taiko* δεν υιοθετήθηκε ευρέως επειδή η *ταϊκο* απόδοση κυμάνθηκε σημαντικά στην

Ιαπωνία. Μια ενημερωμένη δημοσίευση του 2001 από το Ίδρυμα, που ονομάζεται Nihon Taiko Kyōhon (日本太鼓教本 "Japanese Taiko Textbook") , περιγράφει περιφερειακές παραλλαγές που απομακρύνονται από τις κύριες τεχνικές που διδάσκονται στο εγχειρίδιο. Οι δημιουργοί του κειμένου υποστήριξαν ότι η διαχείριση ενός συνόλου καθορισμένων βασικών πρέπει να είναι συμβατό με την εκμάθηση τοπικών παραδόσεων.

Περιφερειακά στυλ

Εκτός από την απόδοση kumi-daiko , πολλές λαϊκές παραδόσεις που χρησιμοποιούν taiko έχουν αναγνωριστεί σε διάφορες περιοχές της Ιαπωνίας. Ορισμένα από αυτά συμπεριλαμβάνουν ondeko (鬼太鼓 "demon drumming") από το νησί Sado , gion-daiko από την πόλη Kokura και sansa-odori από το νομό Iwate.

Eisa

Μια ποικιλία από λαϊκούς χορούς που προέρχονται από την Okinawa , γνωστή συλλογικά ως eisa , συχνά χρησιμοποιούν το taiko. Μερικοί καλλιτέχνες χρησιμοποιούν τύμπανα, ενώ ο χορός, και γενικά, να πραγματοποιεί μία από τις δύο μορφές: ομάδες στην Yokatsu χερσόνησο και Hamahiga νησί χρησιμοποιούν μικρές, μονής όψης τύμπανα ονομάζεται pāranku (パーランク) , ενώ ομάδες κοντά στην πόλη της Οκινάουα χρησιμοποιούν γενικά shime-daiko . Η χρήση του shime-daiko πάνω από το pāranku έχει εξαπλωθεί σε όλο το νησί και θεωρείται το κυρίαρχο στυλ. Χρησιμοποιούνται επίσης μικρά nagadō-daiko , που αναφέρονται ως ō-daiko μέσα στην παράδοση και φοριούνται μπροστά από τον καλλιτέχνη. Αυτοί οι χορευτικοί χοροί δεν περιορίζονται στην Οκινάουα και έχουν εμφανιστεί σε μέρη που περιέχουν κοινότητες Okinawan όπως στο Σάο Πάολο , στη Χαβάη και σε μεγάλες πόλεις στην ηπειρωτική Ιαπωνία.

Hachijō-daiko

Hachijō-daiko (八丈 太 鼓 , trans "Hachijō-style taiko") είναι μια παράδοση ταϊκό που προέρχεται από το νησί Hachijō-jima . Δύο μορφές του Hachijō-daiko προέκυψαν και διαδόθηκαν μεταξύ των κατοίκων: μια παλαιότερη παράδοση βασισμένη σε ιστορικό λογαριασμό και μια νεότερη παράδοση που επηρεάστηκε από τις ηπειρωτικές ομάδες και ασκούσε η πλειοψηφία των νησιωτών.

Η παράδοση Hachijō-daiko τεκμηριώνεται ήδη από το 1849 με βάση ένα περιοδικό που φυλάσσεται από μια εξορία που ονομάζεται Kakuso Kizan . Αυτή αναφέρει μερικά από τα μοναδικά χαρακτηριστικά του, όπως ότι "ένα ταϊκό αναρτάται από ένα δέντρο ενώ οι γυναίκες και τα παιδιά μαζεύονται γύρω από αυτό" και παρατηρεί ότι ένας παίκτης χρησιμοποιεί κάθε πλευρά του τυμπάνου κατά την εκτέλεση. Εικονογραφήσεις από το περιοδικό του Kizan παρουσιάζουν χαρακτηριστικά του Hachijō-daiko . Αυτές οι εικόνες απεικονίζουν επίσης γυναίκες που εκτελούν, κάτι που είναι ασυνήθιστο, καθώς η απόδοση του taiko σε άλλα μέρη κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου ήταν συνήθως αποκλειστικά για τους άνδρες. Οι δάσκαλοι της παράδοσης σημείωσαν ότι η πλειονότητα των ερμηνευτών τους ήταν

¹⁰γυναίκες. μια εκτίμηση υποστηρίζει ότι οι γυναίκες εκτελέσεις ξεπέρασαν τα αρσενικά κατά τρεις ως ένα.

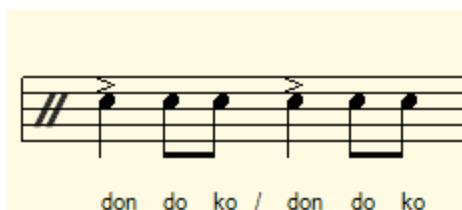
Το πρώτο ύφος του Hachijō-daiko θεωρείται ότι προέρχεται άμεσα από το στυλ που αναφέρει ο Kizan. Αυτό το στυλ ονομάζεται Kumaōji-daiko, το οποίο ονομάστηκε από τον δημιουργό του Okuyama Kumaōji, κεντρικό καλλιτέχνη του στυλ. Το Kumaōji-daiko έχει δύο παίκτες σε ένα μόνο τύμπανο, ένας από

τους οποίους, ονομάζεται shita-byōshi (下 拍子 "χαμηλότερος ρυθμός"), παρέχει το βασικό κτύπημα. Ο άλλος παίκτης, που ονομάζεται uwa-byōshi (上 拍子 "άνω beat"), βασίζεται σε αυτό το ρυθμικό θεμέλιο με μοναδικούς και συνήθως αυτοσχεδιασμένους ρυθμούς. Ενώ υπάρχουν συγκεκριμένοι τύποι υποκείμενων ρυθμών, ο συνοδευτικός παίκτης είναι ελεύθερος να εκφράσει ένα πρωτότυπο μουσικό ρυθμό. Το Kumaōji-daiko διαθέτει επίσης ένα ασυνήθιστο τρόπο τοποθέτησης για Taiko: τα τύμπανα μερικές φορές αναρτώνται από συρματόσχοινα, και ιστορικά, μερικές φορές τύμπανα ανεστάλησαν από τα δέντρα.

Το σύγχρονο ύφος του Hachijō-daiko ονομάζεται shin-daiko (新 太 鼓 "νέο taiko"), το οποίο διαφέρει από το Kumaōji-daiko με πολλούς τρόπους. Για παράδειγμα, ενώ ο ρόλος του μολύβδου και οι συνοδευτικοί ρόλοι εξακολουθούν να υπάρχουν, οι παραστάσεις shin-daiko χρησιμοποιούν μεγαλύτερα τύμπανα αποκλειστικά σε περίπτερα. Το Shin-daiko δίνει

¹⁰ Εικόνα 9. Το Hachijō-daiko είναι μια μουσική παράδοση που περιλαμβάνει δύο παίκτες σε ένα μόνο τύμπανο.

έμφαση σε έναν ισχυρότερο ήχο και, κατά συνέπεια, οι καλλιτέχνες χρησιμοποιούν μεγαλύτερα bachi από ισχυρότερο ξύλο. Από τους shin-daiko ερμηνευτές φοριούνται χαλαρά ρούχα σε σύγκριση με το κιμονό που φοριούνται από Kumaoji-daiko ερμηνευτές. Τα πιο χαλαρά ρούχα στο shin-daiko επιτρέπουν στους εκτελεστές να υιοθετούν πιο ανοικτές στάσεις και μεγαλύτερες κινήσεις με τα πόδια και τα χέρια. Οι ρυθμοί που χρησιμοποιούνται για τον συνοδευτικό ρόλο shita-byōshi μπορούν επίσης να διαφέρουν. Ένας τύπος ρυθμού, που ονομάζεται yūkichi , αποτελείται από τα εξής:

¹¹Αυτός ο ρυθμός βρίσκεται και στα δύο στυλ, αλλά παίζει πάντα ταχύτερα στο shin-daiko. Ένας άλλος τύπος ρυθμού, που ονομάζεται honbadaki , είναι μοναδικός για το shin-daiko και περιέχει επίσης ένα τραγούδι που εκτελείται σε σπάνταρ ιαπωνικά.

Miyake-daiko

Το Miyake-daiko (三宅太鼓 , μτφρ. "Miyake-style Taiko") είναι ένα στυλ που έχει εξαπλωθεί μεταξύ των ομάδων μέσω Κόντο, και είναι επισήμως γνωστή ως Miyake-jima Kamitsuki mikoshi-daiko (三宅島神着神輿太鼓) . Η λέξη miyake προέρχεται από το Miyake-jima , μέρος των νήσων Izu , και η λέξη Kamitsuki αναφέρεται στο χωριό από όπου προέρχεται η παράδοση. Το ταϊκό Miyake προέρχεται από παραστάσεις για το Gozu Tennō Sai (牛頭天王 祭 "Φεστιβάλ Gozu Tennō") - ένα παραδοσιακό φεστιβάλ που

¹¹ Εικόνα 10. τύπος ρυθμού, που ονομάζεται yūkichi

πραγματοποιείται κάθε χρόνο τον Ιούλιο στο νησί Miyake από το 1820 για να τιμήσει τη θεότητα Gozu Tennō. Σε αυτό το φεστιβάλ, οι παίκτες εκτελούν τακτικά, ενώ φορητά ιερά μεταφέρονται γύρω από την πόλη. Το ίδιο το ύφος χαρακτηρίζεται σε μια σειρά από τρόπους. Ένα nagadō-daiko είναι συνήθως χαμηλό στο έδαφος και παίζεται από δύο εκτελεστές, ένα σε κάθε πλευρά. αντί να κάθονται, οι ερμηνευτές εκπροσωπούνται και κρατούν μια στάση που είναι επίσης πολύ χαμηλή στο έδαφος, σχεδόν στο σημείο της γονατίζ.

Ξύλινα ψάρια

Ένα ξύλινο ψάρι, επίσης γνωστό ως κινεζικό μπλοκ ναού. είναι ένα ξύλινο κρουστό όργανο που προέρχεται από την Ανατολική Ασία. Το ξύλινο ψάρι χρησιμοποιείται από τους μοναχούς και τους λαϊκούς στη βουδιστική παράδοση Mahayana. Συχνά χρησιμοποιείται κατά τις τελετουργίες που συνήθως περιλαμβάνουν την απαγγελία των σουρών, μαντρών ή άλλων βουδιστικών κειμένων. Τα ξύλινα ψάρια χρησιμοποιούνται κυρίως από βουδιστές μαθητές στην Κίνα, την Ιαπωνία, την Κορέα και άλλες χώρες της Ανατολικής Ασίας που το χρησιμοποιούν σε θρησκευτικές τελετές. Μπορεί επίσης να αναφέρεται ως κινεζικό μπλοκ, μπλοκ Κορέας ή, σπάνια, ως κρανίο. Στις περισσότερες βουδιστικές παραδόσεις του Zen / Ch'an, το ξύλινο ψάρι χρησιμεύει για να κρατήσει το ρυθμό κατά τη διάρκεια της σούτρας ψαλμωδίας. Στον Βουδισμό της Καθαρής Γης, χρησιμοποιείται όταν ψάλλει το όνομα της Αμιτάμπας.

Ο ταοϊστικός κλήρος έχει επίσης προσαρμόσει τα ξύλινα ψάρια στις ¹²τελετουργίες τους.

Τύποι ξύλινων ψαριών

Υπάρχουν δύο είδη ξύλινων ψαριών. Συνηθέστερα σήμερα, είναι το παραδοσιακό όργανο με στρογγυλό σχήμα και συχνά κατασκευασμένο από ξύλο, αλλά μερικές φορές χρησιμοποιούνται και άλλα υλικά. Αυτή η μορφή είναι στην πραγματικότητα μια μεταγενέστερη εξέλιξη από το πρωτότυπο. Τα ψάρια είναι κοίλα με μια κορυφογραμμή έξω από τα ξύλινα ψάρια για να βοηθήσουν στον αυθεντικό κοίλο ήχο όταν χτυπάει τα ψάρια. το όργανο έχει σχήμα παρόμοιο με το κουδούνι . Ο ήχος μπορεί να διαφέρει μεταξύ των ξύλινων ψαριών ανάλογα με το μέγεθος, τον τύπο του ξύλου που χρησιμοποιείται και το μέγεθος του κοίλου ξύλου. Το όργανο είναι σκαλισμένο με ζυγαριά ψαριών στην κορυφή του, και μια σκάλισμα δύο ψαριών που αγκαλιάζουν ένα μαργαριτάρι στη λαβή (για να συμβολίσουν την ενότητα), εξ ου και το όργανο ονομάζεται ξύλινο ψάρι για τον λόγο αυτό. Στο Βουδισμό το ψάρι, που δεν κοιμάται ποτέ, συμβολίζει την αφύπνιση. Ως εκ τούτου, πρέπει να υπενθυμίσουμε στους ψαγμένους μοναχούς να επικεντρωθούν στο σουτρά τους . Συχνά το σφυρί που χρησιμοποιείται για να χτυπήσει το ψάρι έχει μια καουτσούκ επικαλυμμένη άκρη για να παρέχει ένα θόρυβο, αλλά καθαρό ήχο όταν χτύπησε. Μια απλοποιημένη μορφή δίνεται στο μπλοκ ναών .

Τα ξύλινα ψάρια έρχονται σε πολλά μεγέθη και σχήματα, που κυμαίνονται από 150 χιλιοστά (5,9 ίντσες), για χρήση λαϊκή ή καθημερινή πρακτική, ή σε 1,2 μέτρα (3,9 πόδια) για χρήση σε ναούς. Τα ξύλινα ψάρια είναι συχνά (σε

¹² Εικόνα 11. Ξύλινα ψάρια

κινέζικους ναούς) τοποθετημένα στα αριστερά του βωμού, μαζί με ένα μπολ καμπαναριό, το αντίστοιχο μέταλλο κρουστά. Τα ξύλινα ψάρια συχνά στηρίζονται σε ένα μικρό κεντημένο μαξιλάρι για την αποφυγή ζημιών και δυσάρεστων χτυπημάτων που προκαλούνται από τα ψάρια που βρίσκονται στην επιφάνεια ενός σκληρού τραπέζιου ή εδάφους, καθώς και για την αποφυγή βλάβης του οργάνου.

Η κορεατική έκδοση ενός ξύλινου ψαριού έχει απλούστερη μορφή και δεν έχει σκαλισμα πάνω στα ψάρια. Είναι πιο επιμήκη σε σχήμα. Έχει μια λαβή για εύκολη μεταφορά κατά τη διάρκεια φορητών χρήσεων. Οι κορεατικές εκδοχές ενός ξύλινου ψαριού είναι διαφορετικές υπό την έννοια ότι παρέχουν ένα βαθύτερο και πιο ξύλινο κοίλο ήχο όταν χτυπηθεί.

Μια ενημερωμένη έκδοση των παραδοσιακών ξύλινων ψαριών είναι τα λεγόμενα τετράγωνα γρανίτη. Παρά το όνομα, δεν είναι κατασκευασμένα από πέτρα, αλλά από πλαστικό.

Πρωτότυπο

Ο αρχικός τύπος ξύλινου ψαριού είναι κυριολεκτικά σε σχήμα ψαριού. Μαζί με ένα μεγάλο κουδούνι ναού και τύμπανο, βρίσκεται αναρτημένο μπροστά από τα βουδιστικά μοναστήρια. Όταν προβαίνουν σε διάφορα καθήκοντα (όπως φαγητό, διαλέξεις ή δουλειές), ένας μοναχός και ένας επιβλέπων χρησιμοποιούν το όργανο για να καλέσουν όλα τα μοναστήρια να πάνε στα καθήκοντά τους. Ιστορικά, αυτό ήταν το πρώτο ξύλινο ψάρι που αναπτύχθηκε, το οποίο σταδιακά εξελίχθηκε στα στρογγυλά ξύλινα

ψάρια που χρησιμοποιούνται σήμερα από τους Βουδιστές. Ένα από τα πιο γνωστά παραδείγματα είναι στο ναό του Manpuku-ji .¹³

Μύθοι & ονοματολογία

Πολλοί μύθοι περιγράφουν την προέλευση των ξύλινων ψαριών που πραγματοποιούνται στην Κίνα . Ένας μύθος λέει ότι ένας μοναχός πήγε στην Ινδία για να αποκτήσει sutras . Στο δρόμο του προς την Ινδία, βρήκε τον τρόπο που μπλοκάρει ένας ευρύς ποταμός. Δεν εμφανίστηκε ούτε γέφυρα ούτε βάρκα.

Εαφνικά, ένα μεγάλο ψάρι εμφανίζεται να κολυμπά. Αυτό πρότεινε να μεταφέρει τον μοναχό πέρα από τον ποταμό. Το ψάρι είπε

στον μοναχό ότι ήθελε να εξιλεώσει ένα έγκλημα που διαπράχθηκε όταν ήταν άνθρωπος. Τα ψάρια έκαναν ένα απλό αίτημα, ότι με τον τρόπο του μοναχού να αποκτήσουν σουτράδες, να ζητήσουν από τον Βούδα να καθοδηγήσει τα ψάρια σε μια μέθοδο για την επίτευξη της Μποντισάτβατς.

Ο μοναχός συμφώνησε με το αίτημα του ψαριού και συνέχισε την αναζήτηση για δεκαεπτά χρόνια. Μετά τη λήψη των γραφών, επέστρεψε στην Κίνα μέσω του ποταμού, το οποίο πλημμύριζε και πάλι. Καθώς ο μοναχός ανησυχούσε για το πώς να διασχίσει, τα ψάρια επανήλθαν για να βοηθήσουν. Ρώτησε αν ο μοναχός είχε υποβάλει το αίτημα στον Βούδα. Για την απογοήτευση του μοναχού, είχε ξεχάσει. Το ψάρι έγινε έξαλλος και έριξε τον μοναχό, πλένοντας τον στον ποταμό. Ένας περαστικός ψαράς τον έσωσε από το πνίξιμο, αλλά δυστυχώς τα σουτράδες είχαν καταστραφεί από το νερό.

¹³ Εικόνα 12. Αρχικός τύπος

Ο μοναχός πήγε σπίτι γεμάτος θυμό. Γεμάτος με θυμό προς στα ψάρια, έφτιαξε ένα ξύλινο σκίτσο ψαριού. Όταν θυμήθηκε τις αντιξοότητες του, χτύπησε το κεφάλι των ψαριών με ξύλινο σφυρί. Προς έκπληξή του, κάθε φορά που κτύπησε το ξύλινο ψάρι, το ψάρι άνοιξε το στόμα του και έκαψε ένα χαρακτήρα . Έγινε τόσο χαρούμενος που, όταν είχε χρόνο, νίκησε πάντα τα ψάρια. Λίγα χρόνια αργότερα, είχε επιστρέψει από το στόμα του ξύλινου ψαριού αυτό που είχε χάσει από την πλημμύρα.

Χρήσεις

Τα ξύλινα ψάρια χρησιμοποιούνται συχνά για τελετουργίες θανάτου και ανάστασης. Κατά τη διάρκεια των κηδειών, οι άνθρωποι μπορούν να περπατήσουν σε πομπές ενώ ακούγονται ξύλινα ψάρια σε ένα αργό ρυθμό ενοποίησης. Άλλοι λόγοι μπορεί να περιλαμβάνουν προσευχές για βροχή. Στον Κομφουκιανισμό, το ξύλινο ψάρι χτυπιέται σε συγκεκριμένα χρονικά διαστήματα για να σημάνει ορισμένα στάδια τελετών στο ναό. Στον Βουδισμό, χτυπάται κατά τη διάρκεια των ψαλιδιών του ονόματος του Βούδα.

Το ξύλινο ψάρι συμβολίζει την αφυπνιστική προσοχή. Μπορεί επίσης να συμβολίζει τον πλούτο και την αφθονία.

Τα ξύλινα ψάρια μπορεί να ακουστούν ακόμα στο Leroy Anderson. Ο Olivier Messiaen τα χρησιμοποίησε στη μοναδική του συμφωνία, το Turangalîla , και τη μοναδική του όπερα , τον Saint-François d'Assise . Ο Harrison Birtwistle ζητάει τέσσερα ξύλινα ψάρια στη δική του όπερα του 2008 Ο Μινώταυρος , ο Magnus Lindberg ζητάει πέντε στο Seht die Sonne και ο Pierre Boulez για έναν στους σημειώσεις I-IV . Ο Leonard Bernstein , ο George Benjamin και ο David Horne τα χρησιμοποίησαν επίσης στις συνθέσεις τους. ο Nick Mason των Pink Floyd που χρησιμοποίησε ξύλινα ψάρια στα τραγούδια " Ο Gnome " και "The Scarecrow" από το ντεμπούτο

άλμπουμ τους " H Piper at the Gates of Dawn " και το single " Julia Dream ". Το ροκ συγκρότημα Rush ανέφερε τα ξύλινα ψάρια στα τραγούδια τους " Xanadu " και " Trees ", που έπαιξε ο ντράμερ Neil Peart .

Binzasara

Το Binzasara (編 木 ή 板ざさら) είναι ένα παραδοσιακό ιαπωνικό όργανο

¹⁴κρουστών που χρησιμοποιείται σε λαϊκά τραγούδια και αγροτικούς χορούς. Το όργανο χρησιμοποιεί πολλά κομμάτια ξύλινων πλακών που είναι αρμαθιές μαζί με βαμβακερό κορδόνι. Με τις λαβές και στα δύο άκρα, η στοίβα από ξύλινες πλάκες παίζεται μετακινώντας τα

σαν κύμα.

Hyōshigi

Το hyōshigi (拍子 木) είναι ένα απλό ιαπωνικό μουσικό όργανο , αποτελούμενο από δύο κομμάτια από σκληρό ξύλο ή μπαμπού που συνδέονται συχνά με ένα λεπτό καλλωπιστικό σχοινί. Τα clappers παίζονται μαζί ή στο πάτωμα για να δημιουργήσουν έναν οξύ ήχο. Μερικές

¹⁴ Εικόνα Fehler! Nur Hauptdokument3. Binzasara

φορές χτυπούν αργά σ την αρχή, ενώ στη συνέχεια γρηγορότερα και ταχύτερα.¹⁵

Θέατρο

Τα Hyōshigi χρησιμοποιούνται σε παραδοσιακά ιαπωνικά θέατρα , όπως το θέατρο Kabuki και Bunraku , για να

ανακοινώσει την έναρξη μιας παράστασης. Το kyogen- kata παίζει συνήθως το hyōshigi στην αρχή των κωμικών παιχνιδιών. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να προσελκύσει την προσοχή του κοινού από τους αγωγούς για το θέατρο και ακόμη και αθλητικές και juggling παραστάσεις. Οι Hyōshigi χρησιμοποιούνται επίσης για να τονίσουν τη σύγχυση και άλλες δραματικές στιγμές στο παιχνίδι.

Θρησκεία

Συχνά χρησιμοποιείται επίσης για να σηματοδοτήσει την έναρξη ή το τέλος των τμημάτων των φεστιβάλ, ειδικά στην περιοχή του Μιχόσι .

Το Hyōshigi συνδυάζεται με άλλα παραδοσιακά ιαπωνικά όργανα στο mikagura-uta , ή κύκλος τραγουδιών, που είναι χαρακτηριστικό της θρησκείας Tenrikyo .

Άλλες χρήσεις

Το όργανο Binzasara χρησιμοποιήθηκε επίσης στο Kamishibai για τη συγκέντρωση των παιδιών, έτσι ώστε ο άνθρωπος Kamishibai να μπορεί να πουλάει καραμέλες και να τα ψυχαγωγεί με την ιστορία του.

¹⁵ Εικόνα 14. Hyōshigi

Το ξύλινο όργανο κρουστών χρησιμοποιήθηκε επίσης από νυχτοφύλακες κατά την περιπολία στους δρόμους.

Οι περιπολίες εθελοντών πυροσβεστών (Shōbōdan) χρησιμοποιούν το Hyoshigi κατά τη διάρκεια των περιπολιών τους (yomawari) προειδοποιώντας τους ανθρώπους για τον κίνδυνο πυρκαγιάς.

Ōtsuzumi

Η Ōtsuzumi (大鼓), επίσης γνωστή ως η Okawa (大皮), είναι ένα τύμπανο σε σχήμα κλεψύδρας. Πρόκειται για μια μεγαλύτερη έκδοση του tsuzumi, ή kotsuzumi και χρησιμοποιείται σε παραδοσιακό ιαπωνικό θέατρο και λαϊκή μουσική. Η εμφάνισή του είναι ελαφρώς διαφορετική από αυτή του tsuzumi και ο παραγόμενος ήχος είναι πολύ διαφορετικός από τους τέσσερις ήχους που παράγει το kotsuzumi. Ενώ το kotsuzumi είναι μικρότερο και έχει μια πιο περίτεχνη κεφαλή τύμπανο, το ōkawa είναι μεγαλύτερο, και το κεφάλι του παίρνει μια πιο απλή, δερματοειδής εμφάνιση. Ο ήχος είναι επίσης υψηλότερος και πιο έντονος σε πίσσα, που μοιάζει περισσότερο με μια ξηρή, σχεδόν μεταλλική "ρωγμή" από τον μαλακότερο ήχο του tsuzumi. Η δομή της κλεψύδρας είναι ελαφρώς μεγαλύτερη και έχει μια προεξέχουσα "λαβή" που προεξέχει στη μέση, σε αντίθεση με εκείνη της kotsuzumi, η οποία έχει ένα εξομαλυνμένο μεσαίο τμήμα. Τα κεφάλια του τυμπάνου τεντώνουν πολύ σφιχτά, αφήνοντας περιθώρια για περαιτέρω ένταση και ακουστικές προσαρμογές.

Οι κεφαλές τυμπάνου κατασκευασμένες από χοντρό, δύσκαμπτο δερμα αλογου λαμβάνονται από άλογα, και η φροντίδα για τα κεφάλια του τύμπανου του Okawa είναι ιδιαίτερη ως προς το ότι πρέπει να διατηρείται στεγνή ανά πάσα στιγμή. Αντίθετα, τα κεφάλια των μικρότερων kotsuzumi πρέπει πάντα να είναι υγρά. Δεδομένου ότι ο ήχος του ōkawa υποτίθεται

ότι είναι υψηλότερος στο γήπεδο, ο παίκτης πρέπει να εξασφαλίσει ότι το δέρμα των κεφαλών τυμπάνου παραμένει όσο το δυνατόν πιο συστελλόμενο, και αυτό γίνεται καλύτερα όταν οι κεφαλές τύμπανου διατηρούνται στεγνές. Για να κρατήσουν τα κεφάλια των τυμπάνων στεγνά, συχνά θερμαίνονται κοντά σε ένα παλιό στυλ ιαπωνικού κλιβάνου που ονομάζεται *hibachióchi* λιγότερο από μία ώρα πριν από την παράσταση.

¹⁶Όταν είναι έτοιμος να εκτελέσει, ο παίκτης παίρνει τα βαρελάκια και τα συνδέει στο σώμα του *ōkawa* όσο το δυνατόν πιο σφιχτά χρησιμοποιώντας ένα παχύ σχοινί κάνναβης βαρέως τύπου και χρησιμοποιεί ένα είδος λεπτότερου σχοινιού μεταξιού για να συσφίξει περαιτέρω το σχοινί που δεσμεύει τους κυλίνδρους και εξασφαλίζει τη λαβή για τον παίκτη, στρώνοντας ένα διακοσμητικό σχοινί κάνναβης με μακριές φούντες πάνω στο τύμπανο. Δεδομένης της φύσης των αρχηγών της *ōkawa*, φορούν μετά από ένα συγκεκριμένο αριθμό περιόδων. Δεδομένου ότι είναι πολύ ακριβό, τουλάχιστον χίλια δολάρια ένα ζευγάρι, ο παίκτης *ōkawa* πρέπει να μετρήσει πόσες φορές και πόσο χρόνο παίζεται το όργανο. Αν τα κεφάλια έχουν ληφθεί καλά, μπορούν να χρησιμοποιηθούν για δέκα παραστάσεις, μετά από τα οποία τα κεφάλια εμφανίζουν σημάδια φθοράς, χάνουν την επιθυμητή ποιότητα ήχου και πρέπει να απορρίπτονται.

Όπως και το *tsuzumi*, το *ōkawa* χτυπιέται επίσης με τα γυμνά χέρια ενός παίκτη. Καθώς οι κεφαλές τύμπανου είναι τεντωμένες πολύ σφιχτά, συχνά πονάει να παίζει το τύμπανο, και πρέπει να αναπτυχθούν κάλλοι στα

¹⁶ Εικόνα 15. Μια *tsuzumi* (αριστερά) σε σύγκριση με ένα *kotsuzumi* (δεξιά)

δάχτυλα του παίκτη για να παίξει άνετα. Οι κάλλοι πρέπει να φροντίζονται, να ξυρίζονται με ένα μαχαίρι από καιρό σε καιρό πριν μεγαλώσουν. Οι περισσότεροι παίκτες χρησιμοποιούν το deerhide padding στην παλάμη του χεριού τους, για να προστατεύσουν την παλάμη τους και να ενισχύσουν τον ήχο. Φορούν επίσης τα δάχτυλα που κατασκευάζονται από πολλαπλά στρώματα ιαπωνικού χαρτιού σφουγγαριού, σκληρυμένα με άμυλο, στα δάχτυλά τους.

Den-den daiko

Το den-den daiko (ㇿ ㇿ ㇿ ㇿ 太 鼓) είναι ένα ιαπωνικό τύμπανο ¹⁷σφαιριδίων που έγινε δημοφιλές στην ταινία The Karate Kid Part II .

Έχει δύο κεφαλές και αιωρείται πάνω σε ράβδο, με χάντρες ή σφαιρίδια που κρέμονται σε σπείρες από τις δύο πλευρές του σώματος του τυμπάνου. Το τύμπανο ακούγεται όταν γυρνάει στον άξονά του από τη μία πλευρά στην άλλη, προκαλώντας τις χάντρες να χτυπήσουν τις κεφαλές του τυμπάνου.

Shime-daiko

Το shime-daiko (締 め 太 鼓) είναι ένα μικρό ιαπωνικό τύμπανο. Έχει ένα κοντό αλλά φαρδύτερο σώμα με βαρελοειδή δέρματα τόσο στην άνω όσο και στην κάτω πλευρά του. Το δέρμα αρχικά τεντώνεται σε μεταλλικά

¹⁷ Εικόνα 16. Den-den daiko

στεφάνια και στη συνέχεια απλώνεται πάνω από το σώμα. Παρόμοια με το tsuzumi και τα αφρικάνα τύμπανα που μιλάνε, και οι δύο κεφαλές τυμπάνων είναι συνδεδεμένες με κορδόνια έτσι ώστε οι κεφαλές τυμπάνου να είναι συνδεδεμένες μεταξύ τους. Όπως και τα μεγαλύτερα ταϊκό τύμπανα, το shime-daiko παίζεται με ραβδιά που ονομάζονται " μπαχί ", ενώ είναι αναρτημένο σε περίπτερο. Όντας πολύ τεντωμένο, το shime-daiko έχει υψηλότερο βήμα από αυτό του κανονικού taiko. Το Shime-daiko χρησιμοποιείται σε διάφορα ιαπωνικά μουσικά σύνολα όπως nagauta (長唄), hayashi (囃子), taiko (太鼓), στη λαϊκή μουσική ή σε min'yō (民謡) σύνολα.

¹⁸Ετυμολογία

Η λέξη "shime-daiko" προέρχεται από μια μεγαλύτερη λέξη "tsukeshime-daiko" (付締め太鼓) που συχνά συντομεύεται απλά σε "shime-daiko" ή "shime". Το πρόθεμα "tsukeshime" (付締め) ενσωματώνει τα ρήματα tsukeru (付ける, "να στερεωθεί, να επισυνάψει"), και shimeru (締める, "να στερεώσω, να δέσω") και η ένωση χαρακτηρίζει μια στενή, ασφαλή στερέωση.

¹⁸ Εικόνα 17. Shime-daiko

Shōko

Η Shoko (kanji: 鈺鼓) είναι ένα μικρό χάλκινο γκονγκ, που χτυπάται με δύο

¹⁹beaters, που χρησιμοποιούνται στα ιαπωνικά gagaku. Αναρτάται σε κάθετο πλαίσιο και διατίθεται σε τρία μεγέθη. Στη βουδιστική μουσική και την ιαπωνική λαϊκή μουσική το όργανο ονομάζεται kane / shō.

Kagura Suzu

Kagura Suzu (神楽鈴) είναι ένα σύνολο από δώδεκα καμπάνες που χρησιμοποιούνται στον χορό Kagura. Το σετ αποτελείται από τρεις σειρές κουδούνια περιτυλιγμένα από καλώδια από ορείχαλκο από την κεντρική λαβή: δύο καμπάνες στην κορυφαία βαθμίδα, τέσσερις καμπάνες στη μεσαία και έξι καμπάνες για την κατώτερη βαθμίδα. Το σχήμα των καμπάνων θεωρείται ότι έχει εμπνευστεί από τους καρπούς του δέντρου ogatama (Michelia compressa).

Ο όρος suzu (鈴) αναφέρεται σε μικρά κουδούνια εν γένει και μπορεί να αναφέρεται σε δύο ιαπωνικά όργανα που σχετίζονται με την τελετή Shinto:

1. Ένα ενιαίο μεγάλο καμπανάκι παρόμοιο σε σχήμα με έλκηθρο και με σχισμή στη μία πλευρά.
2. Μια χειροκίνητη καμπάνα με μικρότερες καμπάνες που τεντώθηκαν σε τρία επίπεδα σε ένα σπειροειδές σύρμα.

¹⁹ Εικόνα 18. Shoko

Η μεγαλύτερη μορφή μπορεί να κρέμεται μπροστά από ένα ιερό Shinto και να ακούγεται όπως κρέμεται από τον προσκυνητή. Το μικρότερο suzu στηρίζεται πάνω σε μια λαβή και κρατιέται από θηλυκά στελέχη (Miko) κοστούμια σε παραδοσιακές ρόμπα, λευκά τραπεζοειδή πρόσωπα και φορεσιά σε Heian-period κατά τη διάρκεια παραστάσεων των χορών Kagura .

²⁰Kagura (神楽 , "μουσική για τους θεούς") είναι ένας όρος που

περιλαμβάνει Shinto οργανική μουσική, τραγούδια και χορούς που εκτελούνται σε ιερά και στο δικαστήριο. Ήταν τυποποιημένη από το 773, όταν εμφανίστηκε στο ρεπερτόριο του

παλατιού. Αυτά τα μικρά κουδούνια, τελετουργικά εργαλεία μεγάλης αρχαιότητας, μπορούν επίσης να ομαδοποιηθούν σε δέσμες για λαϊκές και τελετουργικές παραστάσεις.

²⁰ Εικόνα 19. 17ος αιώνας Kagura suzu από τη Miwa, Nara, Ιαπωνία, στο Μητροπολιτικό Μουσείο Τέχνης

Kakko

²¹Το kakko (羯鼓 ή 鞀鼓) είναι ένα ιαπωνικό τύμπανο διπλής κεφαλής .

Ένας τρόπος με τον οποίο το kakko διαφέρει από το κανονικό taiko τύμπανο είναι στον τρόπο με τον οποίο είναι τεντωμένο. Όπως και το Shime-Daiko και το tsuzumi , το δέρμα των κεφαλών αρχικά τεντώνεται πάνω από τα μεταλλικά στεφάνια προτού τοποθετηθούν στο σώμα, συνδέοντάς τα

μεταξύ τους και τα σφίγγοντας τα, κάνοντάς τα τεντωμένα. Τα τύμπανα Kakko είναι συνήθως τοποθετημένα στις πλευρές τους σε περίπτερα έτσι ώστε να μπορούν να παιχτούν με ραβδιά που ονομάζονται μπαχίκαι στα δύο κεφάλια. Τα τύμπανα Kakko έχουν χρησιμοποιηθεί στα σύνολα taiko, αλλά χρησιμοποιούνται επίσης σε παλαιότερη ιαπωνική δικαστική μουσική που ονομάζεται gagaku .

Το kakko προέρχεται από την κινεζική jiegu , ένα τύμπανο δημοφιλές στην Κίνα κατά τη διάρκεια της δυναστείας των Tang , όπως και το κορεατικό galgo.

Kane

Το kane ή shō (鉦 ή 鐘) είναι ένας τύπος καμπάνας σε σχήμα πιάτου από την Ιαπωνία .

²¹ Εικόνα 20. Kakko

²²Το "Kane" (鉦) βρίσκεται συχνά στην παραδοσιακή ιαπωνική μουσική ή

το Min'yō . Αν και μερικές φορές αιωρούνται από μία δοκό, είναι πιο συνηθισμένο για έναν μουσικό να κρατήσει τη καμπάνα στη θέση της με το ένα χέρι και με το άλλο να τη χτυπά με τη χρήση ειδικού σφυριού, που συχνά γίνεται από οστά. Το kane κάνει τρεις ξεχωριστούς ήχους: chon - χτυπώντας τη μέση, chi - χτυπώντας την εσωτερική άκρη,

και ki - αντιστροφή της διαδρομής. Αυτό το είδος ονοματοποιίας καλείται shouga και είναι κοινό στην ιαπωνική μουσική.

Τα Kane χρησιμοποιούνται επίσης σε βουδιστικές ή Shinto τελετές. Στους ναούς, μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να δηλώσουν την ώρα ή να προειδοποιήσουν τους ανθρώπους σε συγκεκριμένα γεγονότα.

Shakubyoshi

Το Shakubyoshi (kanji : 笏 拍子) είναι ένα ιαπωνικό μουσικό όργανο

²³αποτελούμενο από δύο ξύλινες πλάκες που είναι ενωμένες μεταξύ τους, είναι το παλαιότερο ιαπωνικό όργανο κρουστών και χρησιμοποιείται για να κρατήσει το χρόνο σε συνεργασία με το gagaku. Οι

²²Εικόνα 21. Kane

²³ Εικόνα 22. Shakubyoshi

διαστάσεις του έχουν μήκος 36 εκατοστά , 2,4 εκατοστά σε πλάτος στη βάση, 3,9 εκατοστά στην άκρη και 1 εκατοστό πάχος κατά μέσον όρο. Διατηρείται στη βάση.

Έγχορδα όργανα

Biwa

Το biwa (琵琶) είναι ένα ιαπωνικό πτυχωτό λαούτο με κοντό λαϊμό, και χρησιμοποιείται συχνά στις αφηγήσεις σε παραστάσεις . Το biwa είναι το επιλεγμένο όργανο την Benten , θεά της μουσικής, ευγλωττίας, ποίησης και εκπαίδευσης στον ιαπωνικό βουδισμό. Το biwa είναι ένα σπασμένο όργανο χορδών που ήταν πρώτα δημοφιλές στην Κίνα και στη συνέχεια εξαπλώθηκε σε όλη την Ανατολική Ασία. Λέγεται ότι έφτασε στην Ιαπωνία από την Κίνα κατά την περίοδο Nara (710 - 794), και μάλιστα θεωρείται ότι έχει ρίζες που ανάγονται στην Περσία. Γενικά έχει μήκος 60 - 106 εκατοστά και είναι κατασκευασμένο από ξύλο. Το όργανο αποτελείται από ένα σώμα με σχήμα σταγόνας με μια λαβή και ενώ υπάρχουν γενικά τέσσερις χορδές, υπάρχουν και πέντε-χορδές ποικιλίες. Στην Ιαπωνία, η biwa είναι γενικά μαζευμένη με ένα μπαχί αντί για τα δάχτυλα και χρησιμοποιείται συχνά για να παίξει gagaku. Επιπλέον, χρησιμοποιείται ως μουσική συνοδεία όταν οι τυφλοί μοναχοί απαγγέλλουν γραπτά κείμενα ή όταν απαγγέλλουν το Heike, ένα χρονικό πολέμου από την εποχή του Kamakura (1185-1333).

Η προέλευση του biwa είναι η κινεζική πίπα . Έφτασε στην Ιαπωνία με δύο μορφές. Από τότε, ο αριθμός των τύπων biwa έχει τετραπλασιαστεί. Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις που υποστηρίζουν τους biwa παίκτες, ιδιαίτερα το biwa hoshi, βοήθησαν να πολλαπλασιάσουν τη μουσική εξέλιξη για εκατοντάδες χρόνια. Οι παραστάσεις του Biwa hōshi

επικαλύπτονταν με παραστάσεις από άλλους παίκτες biwa πολλά χρόνια πριν από την heikyoko και συνεχίζονται μέχρι σήμερα. Αυτή η επικάλυψη οδήγησε σε μια ταχεία εξέλιξη του biwa και της χρήσης του και το κατέστησε ένα από τα πιο δημοφιλή μέσα στην Ιαπωνία.

Παρ' όλα αυτά, παρά τη δημοτικότητά του, ο πόλεμος ώνι και η επακόλουθη περίοδος Warring States διακόπησαν τη διδασκαλία biwa και μείωσαν τον αριθμό των έμπειρων χρηστών. Με την κατάργηση του Todo στην περίοδο Meiji, οι παίκτες της biwa έχασαν την υποστήριξή τους.

Επιπλέον, οι μεταρρυθμίσεις που προέκυψαν από την αποκατάσταση του Meiji οδήγησαν σε μαζική, ταχεία εκβιομηχάνιση και εκσυγχρονισμό. Η Ιαπωνία σχεδίασε την εξέλιξή της στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ, επαινώντας όλα τα Δυτικά και καταδικάζοντας τα πάντα. Οι παραδόσεις αναγνωρισμένα Ιαπωνικά συσχετίστηκαν με όρους όπως οπισθοδρομικό ή πρωτόγονο. Τέτοιες ενώσεις ακόμη και επεκταθεί σε τομείς όπως η τέχνη και η μουσική, και το biwa.

²⁴Μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1940, η biwa, μια απόλυτα ιαπωνική παράδοση, εγκαταλείφθηκε σχεδόν εντελώς. Ωστόσο, χάρη στις συνεργασίες των ιαπωνικών μουσικών, το ενδιαφέρον για το biwa αναβιώνει. Ιάπωνες και ξένοι μουσικοί έχουν αρχίσει να αγκαλιάζουν τα παραδοσιακά ιαπωνικά όργανα, ιδιαίτερα το biwa, στις συνθέσεις τους. Ενώ τυφλοί biwa τραγουδιστές δεν κυριαρχούν πλέον στο biwa, πολλοί καλλιτέχνες

²⁴ Εικόνα23. Μια επιλογή από biwa σε ένα ιαπωνικό μουσείο

συνεχίζουν να χρησιμοποιούν το όργανο με παραδοσιακούς και σύγχρονους τρόπους.

Ιστορία

Η biwa ήρθε στην Ιαπωνία τον 7ο αιώνα και εξελίχθηκε από το κινεζικό όργανο pipa, ενώ η ίδια η pipa προήλθε από τη Δυτική Ασία. Αυτός ο τύπος biwa ονομάζεται gaku-biwa και χρησιμοποιήθηκε στα σύνολα gagaku και είναι ο πιο γνωστός τύπος. Ενώ η διαδρομή είναι ασαφής, ένας άλλος τύπος biwa βρήκε τον δρόμο της στην περιοχή Kyushu, και αυτό το λεπτό biwa (που ονομάζεται mōsō-biwa ή kōjin -biwa) χρησιμοποιήθηκε σε τελετές και θρησκευτικές τελετές. Πριν από πολύ καιρό, καθώς καταστράφηκε το κράτος Ritsuryō, οι μουσικοί του δικαστηρίου συναντήθηκαν με την ανασυγκρότηση και ζήτησαν άσυλο σε βουδιστές ναούς. Εκεί πήραν το ρόλο των βουδιστών μοναχών και αντιμετώπισαν το mōsō-biwa. Ενσωμάτωσαν τις βολικές πτυχές του mōsō-biwa, το μικρό μέγεθος και τη φορητότητα του, στο μεγάλο και βαρύ gaku-biwa και δημιούργησαν το heike-biwa, το οποίο, όπως υποδεικνύεται από το όνομά του, χρησιμοποιήθηκε κυρίως για τις απαγγελίες του The Tale of the Γεια σου.

Μέσα στους επόμενους αιώνες, οι παίκτες και των δύο παραδόσεων διασταυρώθηκαν συχνά και ανέπτυξαν νέους τρόπους μουσικής και νέα όργανα. Κατά την περίοδο Kamakura (1185-1333), το heike-biwa είχε αναδειχθεί ως δημοφιλές όργανο. Το heike-biwa θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως σταυρός μεταξύ του gaku-biwa και του mōsō-biwa. Διατήρησε το στρογγυλεμένο σχήμα του gaku-biwa και έπαιξε με ένα μεγάλο πλέγμα όπως το mōsō-biwa. Το heike biwa ήταν επίσης μικρό, όπως το mōsō-biwa (στην πραγματικότητα μικρότερο) και χρησιμοποιήθηκε για παρόμοιους σκοπούς.

Ενώ οι σύγχρονοι satsuma-biwa και chikuzen-biwa βρίσκουν την προέλευσή τους στο mōsō-biwa, το Satsuma biwa χρησιμοποιείται για ηθική και πνευματική κατάρτιση από τους σαμουράι του τομέα Satsuma κατά την περίοδο των Warring States και αργότερα σε γενικές παραστάσεις. Το Chikuzen biwa χρησιμοποιήθηκε από βουδιστές μοναχούς που επισκέπτονταν ιδιωτικές κατοικίες για να πραγματοποιούν μνημόσυνα όχι μόνο για τις βουδιστικές τελετές αλλά και για να διαδίδουν διασκεδαστικές ιστορίες και ειδήσεις ενώ συνοδεύονταν στο biwa και αυτή η μορφή αφήγησης σκέφτηκε να εξαπλωθεί κατ'αυτόν τον τρόπο .

Δεν φαίνεται να έχουν γραφεί πολλά για τα biwas από τον 16ο αιώνα μέχρι τα μέσα του 19ου αιώνα. Αυτό που είναι γνωστό είναι ότι κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου εμφανίστηκαν τρία κύρια ρεύματα biwa: το zato (το χαμηλότερο επίπεδο της κρατικής ελεγχόμενης συμμορίας τυφλών biwa), shifu (στυλ σαμουράι) και chofu (αστικό στυλ). Αυτά τα στυλ τόνισαν το 琵琶歌 (biwa-uta) -ηχητικά με συνοδεία biwa-και αποτέλεσαν το θεμέλιο για το στυλ 江戸歌 (edo-uta) όπως το shinnai και το kota. Από αυτά τα στυλ προέκυψαν επίσης οι δύο κύριοι επιζώντες της biwa παράδοσης: satsuma-biwa και chikuzen-biwa. Από την εποχή Meiji (1868-1912) μέχρι τον πόλεμο του Ειρηνικού, το satsuma-biwa και το chikuzen-biwa ήταν δημοφιλείς σε ολόκληρη την Ιαπωνία και, στην αρχή της εποχής Showa (1925-1989), το nishiki-biwa δημιουργήθηκε και κέρδισε δημοτικότητα. Από τις υπόλοιπες παραδόσεις του biwa, μόνο το higo-biwa παραμένει ένα στυλ σχεδόν αποκλειστικά εκτελούμενο από τυφλούς στην μεταπολεμική εποχή. Το higo-biwa είναι στενά συνδεδεμένο με το heike-biwa και, παρομοίως, βασίζεται σε μια προφορική παράδοση που επικεντρώνεται σε πολέμους και θρύλους.

Μέσα στη μέση της περιόδου Meiji (1868-1912), έγιναν βελτιώσεις στα όργανα και τα εύκολα κατανοητά τραγούδια απαρτίζονται σε ποσότητες.

Στην αρχή της περιόδου Taishō (1912-1926), το Satsuma biwa τροποποιήθηκε στο Nishiki biwa το οποίο ήταν δημοφιλές μεταξύ των θηλυκών παικτών τότε. Με αυτό το biwa συναντήθηκε μια μεγάλη περίοδος ευημερίας και τα ίδια τα τραγούδια δεν αφορούσαν μόνο την ιστορία του Heike, αλλά τα τραγούδια που συνδέονταν με τον Σινο-Ιαπωνικό πόλεμο και τον Ρωσο-Ιαπωνικό πόλεμο όπως "Takeo Hirose", "Hitachimaru" "203 Hill" Κερδίζει σε δημοτικότητα. Ωστόσο, το παιχνίδι του biwa σχεδόν εξαφανίστηκαν κατά τη διάρκεια της περιόδου Meiji η Δυτική μουσική και όργανα έγινε δημοφιλής, έως ότου οι παίκτες όπως Tsuruta Kinshi και άλλοι αναζωογονηθεί το είδος με το σύγχρονο στυλ παιχνιδιού και συνεργασίες με τους δυτικούς συνθέτες.

Τύποι

Υπάρχουν περισσότεροι από επτά τύποι biwa, που χαρακτηρίζονται από τον αριθμό των συμβολοσειρών, τους ήχους που θα μπορούσε να παράγει, τον τύπο του plectrum και τη χρήση τους. Καθώς το biwa δεν παίζει σε σταθερό συντονισμό, τα διαστήματα προσεγγίζονται με την πλησιέστερη νότα.

Classic biwa

- Gagaku-biwa (雅 楽 琵琶) - Ένα μεγάλο και βαρύ biwa με τέσσερις χορδές που χρησιμοποιείται αποκλειστικά για το gagaku . Παράγει τα στυλ Ichikotsuchō (壱 越 調) και Hyōjō (平 調). Το πλέγμα του είναι μικρό και λεπτό, συχνά στρογγυλεμένο, και είναι κατασκευασμένο από σκληρό υλικό όπως πυξάρι ή ελεφαντόδοντο . Δεν χρησιμοποιείται για να συνοδεύει το τραγούδι. Όπως και το heike biwa, παίζεται στο πλευρό του, παρόμοιο με κιθάρα, με τον παίκτη να κάθεται με σταυρούς πόδια. Στο gagaku, ονομάζεται gaku-biwa (楽 琵琶).

- Gogen-biwa (五絃 琵琶) - Αυτή η παραλλαγή του biwa της T'ang μπορεί να παρατηρηθεί σε πίνακες δικαστικών ορχηστρών και χρησιμοποιήθηκε στο πλαίσιο του gagaku , ωστόσο απομακρύνθηκε με τις μεταρρυθμίσεις και την τυποποίηση που έγιναν στην ορχήστρα του δικαστηρίου στα τέλη του 10ου Αιώνα. Θεωρείται ότι αυτές οι παραδόσεις πέθαναν τον 10ο ή τον 11ο αιώνα (William P. Malm). Αυτό το μέσο εξαφανίστηκε και στις κινεζικές ορχήστρες δικαστηρίων. Πρόσφατα, το όργανο αυτό, όπως και η άρπα Kugo, έχει ανανεωθεί για ιστορικά ενημερωμένες παραστάσεις και ιστορικές ανακατασκευές. Δεν πρέπει να συγχέεται με τις πεντάχορδες παραλλαγές της σύγχρονης biwa, όπως Chikuzen biwa.
- Mōsō-biwa (盲 僧 琵琶) - Μια biwa με τέσσερις χορδές χρησιμοποιείται για να συνοδέψει βουδιστικά μάντρα και τραγούδια. Είναι παρόμοιο σε σχήμα με το chikuzen-biwa, αλλά με πολύ πιο στενό σώμα. Το πλέγμα του ποικίλει τόσο σε μέγεθος όσο και σε υλικά. Οι τέσσερις τύποι τρεμούνας συντονίζονται σε E, B, E και A, και ο τύπος πέντε τύπων συντονίζεται στα B, e, f # και f #. Οι έξι τύποι τραντάγματος συντονίζονται σε B b , E b , B b και b b .

Μέση και Edo biwa

- Heike-biwa (平 家 琵琶) - Ένα biwa με τέσσερις χορδές και πέντε δακτυλοθέσια χρησιμοποιούσε το Heike Monogatari . Το πλέγμα του είναι ελαφρώς μεγαλύτερο από αυτό του gagaku-biwa, αλλά το ίδιο το όργανο είναι πολύ μικρότερο, συγκρίσιμο με το μέγεθος του chikuzen-biwa. Αρχικά χρησιμοποιήθηκε από ταξιδευτές biwa minstrels, και το μικρό του μέγεθος το έλαβε για τη βελτιωμένη φορητότητα. Η ρύθμισή του είναι A, c, e, a ή A, c-sharp, e, a.
- Satsuma-biwa (薩摩 琵琶) - Μια biwa με τέσσερις χορδές και τέσσερα δακτυλοθέσια, δημοφιλής κατά τη διάρκεια της περιόδου Edo στην

επαρχία Satsuma (σημερινή Kagoshima) από τον Shimazu Nisshinsai . Οι σύγχρονες biwas που χρησιμοποιούνται για τις σύγχρονες συνθέσεις έχουν συχνά πέντε ή περισσότερες χορδές, και μερικές έχουν μία διπλή χορδή. Τα δακτυλοθεσία του Satsuma biwa ανυψώνονται 4 εκατοστά από το λαιμό επιτρέποντας στις σημειώσεις να κάμπτονται μερικά βήματα υψηλότερα, καθένα από τα οποία παράγει το χαρακτηριστικό τρυπάνι του οργάνου, ή *bruzing drone*. Το κορμό του είναι ευρύτατο από άλλα, φτάνοντας συχνά πλάτος 25 cm (9,8 in) ή περισσότερο. Το μέγεθος και η κατασκευή του επηρεάζουν τον ήχο του οργάνου καθώς το καμπύλο σώμα χτυπάει συχνά με το πλέγμα κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού. Το *satsuma-biwa* είναι παραδοσιακά φτιαγμένο από ιαπωνική μουριά , αν και άλλα σκληρά ξύλα όπως η ιαπωνική *zelkova* μερικές φορές χρησιμοποιούνται στην κατασκευή του. Λόγω της αργής ανάπτυξης της ιαπωνικής μουριάς, το ξύλο πρέπει να ληφθεί από ένα δέντρο τουλάχιστον 120 ετών και να στεγνώσει για δέκα χρόνια πριν αρχίσει η κατασκευή. Οι χορδές είναι κατασκευασμένες από μετάξι. Ο συντονισμός του είναι A, E, A, B, για τα παραδοσιακά *biwa*, G, G, c, g ή G, G, d, g για τις σύγχρονες συνθέσεις, μεταξύ άλλων *tunings*, ταιριάζει με το κλειδί της φωνής του παίκτη. Οι πρώτες και οι δεύτερες χορδές είναι γενικά συντονισμένες με την ίδια σημείωση, ενώ η 4η (ή η διπλή 4η) συμβολοσειρά είναι συντονισμένη μία οκτάβα υψηλότερη. Ο πιο σημαντικός καλλιτέχνης *satsuma -biwa* του 20ού αιώνα ήταν ο Tsuruta Kinshi , ο οποίος ανέπτυξε τη δική του έκδοση του οργάνου, την οποία ονόμασε *tsuruta-biwa*. Αυτό το *biwa* έχει συχνά πέντε χορδές (αν και είναι ουσιαστικά ένα όργανο τεσσάρων χορδών καθώς η 5η χορδή είναι ένα διπλάσιο 4ο που παίζονται πάντα μαζί) και πέντε ή περισσότερα τρενάσματα και η κατασκευή του κεφαλιού συντονισμού και των δακτυλοθεσιών

ποικίλλει ελαφρώς. Οι Ueda Junko και Tanaka Yukio , δύο από τους σπουδαστές της Tsuruta Kinshi, συνεχίζουν την παράδοση του μοντέρνου Satsuma biwa. Carlo Forlivesi «s συνθέσεις Boethius (ボエティウス) και Nuove MUSICHE ανά Biwa (琵琶のための新曲) είχαν τόσο γραφτεί για απόδοση στο μοντέλο Satsuma του biwa σχεδιάστηκε από Kinshi Tsuruta και Γιούκιο Tanaka. «Αυτά τα έργα παρουσιάζουν μια ριζική απομάκρυνση από τις συνθετικές γλώσσες που συνήθως χρησιμοποιούνται για ένα τέτοιο όργανο και χάρη στη δυνατότητα να στηριχθεί σε ένα επίπεδο δεξιοτεχνίας που ποτέ δεν επιχειρήθηκε σε αυτό το συγκεκριμένο ρεπερτόριο, ο συνθέτης επιδίωξε την ανανέωση της ακουστικής και αισθητικής προφίλ του biwa, που αναδεικνύει το τεράστιο δυναμικό στο υγιές υλικό: επιθέσεις και απήχηση, tempo (σχεδιασμένο όχι μόνο στη χρονομετρική αλλά και εσκεμμένα empathetical έννοια), χορδές, ισορροπία και διάλογος (με την περιστασιακή χρήση δύο biwas στο Nuove Musiche ανά Biwa), τη δυναμική και το χρώμα. "

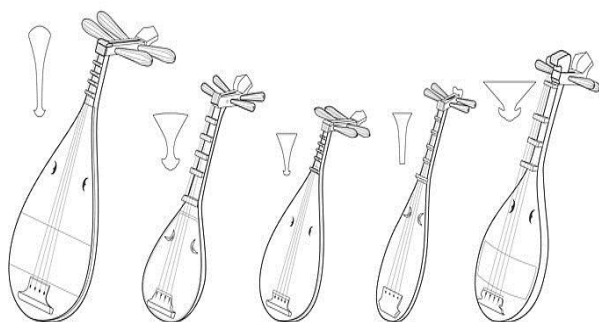
Σύγχρονη biwa

- Chikuzen-biwa (前琵琶) - Μια biwa με τέσσερις χορδές και τέσσερα δακτυλοθεσία ή πέντε χορδές και πέντε δακτυλοθεσία δημοφιλής στην περίοδο Meiji από την Τατσιμπάνα Σατοσάδα. Οι περισσότεροι σύγχρονοι καλλιτέχνες χρησιμοποιούν την έκδοση πέντε χορδών. Το πλέγμα του είναι πολύ μικρότερο από αυτό του Satsuma biwa, συνήθως πλάτους 13 εκατοστών (5.1 in), αν και το μέγεθος, το σχήμα και το βάρος του εξαρτάται από το φύλο του παίκτη. Το plectrum είναι συνήθως κατασκευασμένο από τριανταφυλλιά με κουκούλα ή ελεφαντόδοντο συμβουλές για την απομάκρυνση των χορδών. Το ίδιο το όργανο ποικίλλει ανάλογα με το μέγεθος του παίκτη. Οι ανδρικοί παίκτες χρησιμοποιούν biwas που είναι ελαφρώς ευρύτερα

και / ή μεγαλύτερα από αυτά που χρησιμοποιούνται από τα θηλυκά ή τα παιδιά. Το σώμα του οργάνου δεν χτυπά ποτέ με το πλεκτούμ κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού και το πέντε όργανο χορδών παίζεται όρθιο, ενώ οι τέσσερις συμβολοσειρές παίζονται στο πλευρό του. Το όργανο συντονίζεται ώστε να ταιριάζει με το κλειδί του τραγουδιστή. Ένα παράδειγμα ρύθμισης της έκδοσης τεσσάρων συμβολοσειρών είναι B, e, f # και β, και το όργανο των πέντε συμβολοσειρών μπορεί να συντονιστεί στα C, G, C, d και g. Για την έκδοση πέντε συμβολοσειρών, η πρώτη και η τρίτη χορδές συντονίζονται με την ίδια νότα, η δεύτερη συμβολοσειρά κάτω τρία βήματα προς τα κάτω, η πέμπτη συμβολοσειρά μια οκτάβα υψηλότερη από τη δεύτερη συμβολοσειρά και η τέταρτη συμβολοσειρά ένα βήμα προς τα κάτω από το πέμπτο. Έτσι, ο συντονισμός που αναφέρθηκε προηγουμένως μπορεί να συντονιστεί προς τα κάτω σε B b , F, B b , c, d. Τα Asahikai και Tachibanakai είναι τα δύο μεγάλα σχολεία του Chikuzen biwa. Χρησιμοποιείται δημοφιλές από θηλυκά biwa παίκτες όπως Uehara Mari .

- Nishiki-biwa (錦 琵琶) - Μια σύγχρονη biwa με πέντε χορδές και πέντε δακτυλοθεσία που διαδόθηκε από τον Suitō Kinjō . Το πλέγμα

του είναι το ίδιο με αυτό που ²⁵χρησιμοποιείται για το Satsuma biwa. Ο συντονισμός είναι C, G, c, g, g.

²⁵ Εικόνα 24. Gaku-biwa, chikuzen-biwa, heike-biwa, moso-biwa, satsuma-biwa και plectra

Στυλ

Σε γενικές γραμμές, το biwa θεωρείται ένα από τα κυριότερα παραδοσιακά όργανα της Ιαπωνίας και ως τέτοιο έχει επηρεάσει και επηρεάστηκε από άλλα παραδοσιακά όργανα και συνθέσεις καθ' όλη τη μακρά ιστορία του στην Ιαπωνία.

1. 邦楽 Hōgaku - Ιαπωνική Παραδοσιακή Μουσική

Στο Hogaku, τα μουσικά όργανα συνήθως χρησιμεύουν ως συνοδεία των φωνητικών παραστάσεων. Το τραγούδι κυριαρχεί στο hogaku, και η συντριπτική πλειοψηφία των συνθέσεων του hogaku είναι φωνητικά. Σε αυτό το πλαίσιο, το biwa ήταν ένα από τα εξέχοντα μέσα.

2. 雅楽 Gagaku - Ιαπωνική Μουσική Δικαστηρίου

Το Gagaku ήταν συνήθως υπό την αιγίδα του αυτοκρατορικού δικαστηρίου ή των ιερών και ναών. Τα συγκροτήματα Gagaku αποτελούνται από έγχορδα, πνευστά και κρουστά, όπου τα έγχορδα και τα πνευστά όργανα γίνονται πιο σεβαστά και τα όργανα κρουστών θεωρούνται μικρότερα όργανα. Μεταξύ των έγχορδων οργάνων, το biwa φαίνεται να ήταν το πιο σημαντικό όργανο στις ορχηστρικές παραστάσεις του gagaku.

3. 声明 Shōmyō - βουδιστική ψαλμωδία

Ενώ το biwa δεν χρησιμοποιήθηκε στο shōmyō, το ύφος του biwa τραγουδιού είναι στενά δεμένο με το shōmyō, ειδικά το mōsō και το heike style biwa. Και τα δύο shōmyō και mōsō έχουν τις ρίζες τους σε βουδιστικές τελετουργίες και παραδόσεις. Πριν φθάσει στην Ιαπωνία, το shōmyō χρησιμοποιήθηκε στον Ινδικό Βουδισμό. Το mōsō-biwa είχε τις ρίζες του στον Ινδικό Βουδισμό, και ο heike-biwa, ως προκάτοχος του mōsō-biwa, ήταν το βασικό όργανο του biwa hōshi, που ήταν τυφλοί βουδιστές ιερείς.

Biwa Aesthetics

Σε γενικές γραμμές, το biwas έχει τέσσερις χορδές. Τούτου λεχθέντος, η σύγχρονη satsuma και chikuzen biwas μπορεί να έχει πέντε χορδές. Η πρώτη χορδή είναι παχύτερη και η τέταρτη χορδή είναι λεπτότερη. Το μεταβαλλόμενο πάχος χορδής δημιουργεί διαφορετικά τέμπο όταν μετακινείται από διαφορετικές κατευθύνσεις.

Στο biwa, ο συντονισμός δεν είναι σταθερός. Οι γενικοί τόνοι και οι γωνίες μπορεί να κυμαίνονται προς τα επάνω ή προς τα κάτω σε ολόκληρα βήματα ή μικροτόνους. Όταν τραγουδούν σε μια χορωδία, οι biwa τραγουδιστές συχνά κλιμακώνουν την είσοδό τους και συχνά τραγουδούν μέσω μη συγχρονισμένης, ετερόφωνης συνοδείας. Στις σόλο συναυλίες, ένας ερμηνευτής της biwa τραγουδάει μονοφωνικά, με μελισματική έμφαση σε όλη την παράσταση. Αυτά τα μονοφωνικά δεν ακολουθούν μια ορισμένη αρμονία. Αντ' αυτού, οι biwa τραγουδιστές τείνουν να τραγουδούν με ένα εύκαμπτο γήπεδο χωρίς να διακρίνουν σοπράνο, άλτο, τενόρο ή μπάσορόλους. Αυτό το ύφος τραγουδιού συμπληρώνεται από το biwa, το οποίο οι biwa παίκτες χρησιμοποιούν για να παράγουν σύντομα glissandi σε όλη την απόδοση. Το ύφος τραγουδιού Biwa τείνει να είναι ρινικό, ιδιαίτερα όταν τραγουδάει φωνήεντα, το σύμφωνο *h* και σημειώσεις που περιέχουν "g" (π.χ., が, ぎ, ぐ, げ, ご, ぎや, ぎゅ, ぎょ). Επίσης, οι ερμηνευτές της biwa μεταβάλλουν τον όγκο της φωνής τους, μεταξύ ελάχιστα ακουστικών έως πολύ δυνατών (σπάνια εκκωφαντικών). Δεδομένου ότι οι παραστάσεις του biwa ήταν γενικά για μικρές ομάδες, οι τραγουδιστές δεν χρειαζόταν να προβάλλουν τις φωνές τους, όπως και οι τραγουδιστές της όπερας στη δυτική παράδοση.

Η μουσική Biwa βασίζεται σε μια πεντατονική κλίμακα (μερικές φορές αναφέρεται ως κλίμακα πέντε τόνων ή πέντε σημείων), που σημαίνει ότι

κάθε οκτάβα περιέχει πέντε σημειώσεις. Αυτή η κλίμακα περιλαμβάνει μερικές φορές συμπληρωματικές σημειώσεις, αλλά ο πυρήνας παραμένει πεντατονικός. Ο ρυθμός στις επιδόσεις biwa επιτρέπει ευρεία ευελιξία παλμού. Τα τραγούδια δεν είναι πάντοτε μετρημένα, αν και πιο σύγχρονες συνεργασίες είναι μετρημένες. Οι σημειώσεις που παίζονται στο biwa συνήθως αρχίζουν αργές και λεπτές και προχωρούν με σταδιακές επιταχύνσεις, αυξάνοντας και μειώνοντας το ρυθμό σε όλη την απόδοση. Η υφή του τραγουδιού biwa περιγράφεται συχνά ως "αραιή".

Το plectrum συμβάλλει επίσης στην υφή της μουσικής biwa. Διακοσμητικά διαφορετικά μεγέθη παρήγαγαν διαφορετικές υφές. Για παράδειγμα, το plectrum που χρησιμοποιείται σε ένα moso-biwa ήταν πολύ μεγαλύτερο από αυτό που χρησιμοποιήθηκε σε ένα gaku-biwa, παράγοντας έναν πιο σκληρό και πιο έντονο ήχο. Το πλέγμα είναι επίσης κρίσιμο για τη δημιουργία του ήχου πριονίσματος, το οποίο χρησιμοποιείται ιδιαίτερα με το satsuma-biwas. Αυτό που κατασκευάζει το πλέγμα, αλλάζει επίσης την υφή, με ελεφαντόδοντο και πλαστικά πλεκτά που δημιουργούν μια πιο ανθεκτική υφή στο χτυπητό ξύλο του ξύλινου plectrum.

Χρήση στη σύγχρονη μουσική

Η χρήση Biwa στην Ιαπωνία έχει μειωθεί σημαντικά από την περίοδο Heian. Η εξωτερική επιρροή, οι εσωτερικές πιέσεις και η κοινωνικοπολιτική αναταραχή επαναπροσδιόρισαν την προσασία του biwa και την εικόνα της biwa. Για παράδειγμα, η Onin Πολέμου κατά τη διάρκεια της περιόδου Muromachi (1338-1573) και την επόμενη περίοδο εμφύλιου κράτη (15ος-17ος αιώνας) διαταραχθεί ο κύκλος της κηδεμονίας για heikyoku εκτελεστές. Ως αποτέλεσμα, οι νεότεροι μουσικοί στράφηκαν σε άλλα όργανα και το ενδιαφέρον για τη μουσική biwa μειώθηκε. Ακόμα και το

biwa hoshi μεταφέρθηκε σε άλλα όργανα όπως το shamisen (ένα τρίχορδο lute).

Το ενδιαφέρον για το biwa αναβίωσε κατά την περίοδο του Edo (1600-1868) όταν ο Tokugawa Ieyasu ενοποίησε την Ιαπωνία και ίδρυσε τον shogunate του Tokugawa. Ο Ieyasu ευνόησε τη μουσική biwa και έγινε βασικός προστάτης της. Βοήθησε να ενισχυθούν οι χρηματοδοτήσεις για τους οργανοπαίκτες biwa (που ονομάζονται Todo) χρηματοδοτώντας τους και επιτρέποντάς τους ειδικά προνόμια. Οι Shamisen παίκτες και άλλοι μουσικοί το βρήκαν οικονομικά ωφέλιμο για να στραφούν στο biwa και, καθώς πέρασαν προς το biwa, έφεραν νέα στυλ. Η περίοδος του Edo αποδείχθηκε μια από τις πιο παραγωγικές και καλλιτεχνικά δημιουργικές περιόδους για την biwa στη μακρά ιστορία της στην Ιαπωνία.

Το 1868, ο shogunate του Tokugawa κατέρρευσε, παρέχοντας τη θέση του στην περίοδο Meiji και την αποκατάσταση Meiji . Στο Meiji, η τάξη των σαμουράι καταργήθηκε και ο Todo έχασε την προστασία τους. Οι παίκτες της Biwa δεν είχαν πλέον ειδικά προνόμια και αναγκάστηκαν να υποστηρίξουν τον εαυτό τους. Στην αρχή του Meiji (1868), εκτιμήθηκε ότι υπήρχαν τουλάχιστον εκατό παραδοσιακοί μουσικοί στο Τόκιο. Ωστόσο, από τη δεκαετία του 1930, υπήρχαν μόνο σαράντα έξι παραδοσιακοί μουσικοί στο Τόκιο. Το ένα τέταρτο αυτών των μουσικών πέθανε στον πόλεμο. Η ζωή στη μεταπολεμική Ιαπωνία ήταν δύσκολη και πολλοί μουσικοί εγκατέλειψαν τη μουσική τους υπέρ μιας πιο βιώσιμης ζωής.

Ενώ πολλά στυλ biwa άκμασαν στις αρχές της δεκαετίας του 1900 (π.χ. Kindai-biwa από τη δεκαετία του 1900 έως τη δεκαετία του 1930), ο κύκλος της κηδεμονίας διακόπηκε και πάλι. Επί του παρόντος, δεν υπάρχουν άμεσοι τρόποι μελέτης του biwa σε πολλές biwa παραδόσεις. Ακόμα και οι παίκτες του higo-biwa, οι οποίοι ήταν αρκετά δημοφιλείς στις αρχές του

20ου αιώνα, δεν έχουν πλέον άμεσο μέσο μελέτης της στοματικής σύνθεσης, καθώς οι παραστάτες της παράδοσης έχουν είτε πεθάνει είτε δεν είναι πλέον σε θέση να παίζουν. Το Kindai biwa εξακολουθεί να διατηρεί σημαντικό αριθμό επαγγελματιών και ερασιτεχνών επαγγελματιών, αλλά τα στυλ zato, heike και moso-biwa έχουν όλα εκτός από τον θάνατο.

Καθώς η μουσική biwa μειώθηκε στον μεταπολεμικό πόλεμο της Ιαπωνίας, πολλοί ιαπωνικοί συνθέτες και μουσικοί βρήκαν τρόπους να αναζωογονήσουν το ενδιαφέρον για αυτό. Αναγνώρισαν ότι οι σπουδές στη μουσική θεωρία και τη μουσική σύνθεση στην Ιαπωνία αποτελούσαν σχεδόν αποκλειστικά τη δυτική θεωρία και διδασκαλία. Αρχίζοντας στα τέλη της δεκαετίας του 1960, αυτοί οι μουσικοί και συνθέτες άρχισαν να ενσωματώνουν στις συνθέσεις τους ιαπωνική μουσική και ιαπωνικά όργανα. για παράδειγμα, ένας συνθέτης, Tōru Takemitsu , συνεργάστηκε με δυτικούς συνθέτες και συνθέσεις για να συμπεριλάβει το σαφώς ασιατικό biwa. Οι συνθέσεις του, όπως τα Βήματα του Νοεμβρίου, η οποία ενσωματώνει biwa heikyoku με δυτική ορχηστρική απόδοση, αναζωογονεί το ενδιαφέρον για το biwa και προκάλεσε μια σειρά συνεργατικών προσπαθειών από άλλους μουσικούς σε είδη που κυμαίνονται από J-Pop και enka έως shin-hougaku και gendaigaku.

Άλλοι μουσικοί, όπως ο Yamashika Yoshiyuki, ο οποίος θεωρείται από τους περισσότερους εθνομουσικολόγους ως το τελευταίο του biwa hoshi, διατήρησε πολλά τραγούδια που σχεδόν χάθηκαν για πάντα. Η Yamashika, που γεννήθηκε στα τέλη του Meiji, συνέχισε την παράδοση biwa hoshi μέχρι το θάνατό του το 1996. Από τα τέλη της δεκαετίας του εξήντα έως τα τέλη της δεκαετίας του '80, συνθέτες και ιστορικοί από όλο τον κόσμο επισκέφτηκαν το Yamashika και κατέγραψαν πολλά από τα τραγούδια του. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, η παράδοση των τραγουδιών biwa hoshi ήταν απόλυτα προφορική παράδοση. Όταν ο Yamashika πέθανε το 1996, η εποχή

της biwa hoshi tutelage πέθανε μαζί του, αλλά η μουσική και η ιδιοφυΐα της εποχής συνεχίζονται χάρη στις καταγραφές του.

Koto

²⁶Το κοτό (箏) είναι ένα ιαπωνικό έγχορδο μουσικό όργανο που προέρχεται

από την κινεζική zheng , και είναι παρόμοιο με το Μογγολικό yatga , το κορεατικό gayageum , και το βιετναμέζικο τρανς . Το koto είναι το εθνικό όργανο της Ιαπωνίας. Το Koto

έχει μήκος περίπου 180 εκατοστά (71 ίντσες) και είναι κατασκευασμένο από ξύλο kiri (Paulownia tomentosa). Έχουν 13 συμβολοσειρές που είναι συνήθως στοιβάζονται πάνω από 13 κινητές γέφυρες κατά μήκος του πλάτους του οργάνου. Υπάρχει επίσης ένα 17χροδη παραλαγή. Οι παίκτες μπορούν να προσαρμόσουν τις χορδές μετακινώντας τις λευκές γέφυρες πριν παίξουν. Για να αναπαραγάγετε το όργανο, οι χορδές απομακρύνονται με τρύπες (αντίχειρα, δείκτης και μεσαίο δάκτυλο).

Ονόματα και τύποι

Η ιαπωνική λέξη για το Koto είναι η 箏 , αν και η 琴 χρησιμοποιείται εξίσου συχνά. Ωστόσο, η «琴» συνήθως αναφέρεται σε άλλο όργανο, το συγγενικό kin no koto (琴 の 琴;). Οι τέσσερις τύποι koto (Gakuso, Chikuso, Zokuso,

²⁶ Εικόνα 25. Koto

Tagenso) δημιουργήθηκαν από διαφορετικές κουλτούρες αλλά και προσαρμόστηκαν για να αλλάξουν το στυλ παιχνιδιού.

Ιστορία

²⁷Ο πρόγονος του koto ήταν το κινέζικο guzheng . Εισήχθη για πρώτη φορά

στην Ιαπωνία από τον 7ο και τον 8ο αιώνα. Η πρώτη γνωστή έκδοση είχε πέντε χορδές, οι οποίες τελικά αυξήθηκαν σε επτά χορδές. (Είχε δώδεκα χορδές όταν εισήχθη στην Ιαπωνία

στην αρχή της περιόδου Νάρα (710-784) και αυξήθηκε σε δεκατρείς χορδές).

Το ιαπωνικό koto ανήκει στην ασιατική οικογένεια τσίτου που περιλαμβάνει επίσης το κινέζικο zheng (προγενέστερο προς τα άλλα cithers της οικογένειας), το κορεατικό gayageum , και το βιετναμέζικο dan tranh .

Αυτή η ποικιλία οργάνων ήρθε σε δύο βασικές μορφές, ένα τσίτα που είχε γέφυρες και ένα τσίτα χωρίς γέφυρες.

Όταν το koto εισήχθη για πρώτη φορά στην Ιαπωνία, η μητρική λέξη koto ήταν ένας γενικός όρος για οποιοδήποτε και όλα τα ιαπωνικά έγχορδα όργανα. Με την πάροδο του χρόνου ο ορισμός του koto δεν μπορούσε να περιγράψει τη μεγάλη ποικιλία αυτών των έγχορδων οργάνων και έτσι οι έννοιες άλλαξαν. Το azumagoto ή το yamatogoto ονομάστηκε wagon, το kin no koto ονομάστηκε συγγενής , και το ή όχι κανένα koto (ή ήταν μια παλαιότερη προφορά του 箏) ονομάστηκε sō ή koto.

Το σύγχρονο koto προέρχεται από το gakusō που χρησιμοποιείται στην ιαπωνική δικαστική μουσική. Ήταν ένα δημοφιλές μέσο μεταξύ των

²⁷ Εικόνα 26. Μια απεικόνιση του 1878 από τον Settei Hasegawa μιας γυναίκας που παίζει το κοτό.

πλουσίων. Το όργανο koto θεωρήθηκε ρομαντικό. Ορισμένα λογοτεχνικά και ιστορικά αρχεία δείχνουν ότι υπήρχαν σόλο κομμάτια για το koto που υπήρχαν αιώνες πριν από την sōkyoku, τη μουσική που είναι κατεξοχήν για σόλο κομμάτια. Σύμφωνα με την ιαπωνική λογοτεχνία, το koto χρησιμοποιήθηκε ως εικόνες και άλλα επιπλέον μουσική σημασία. Σε ένα μέρος της ταινίας «Οι ιστορίες του Genji (Genji monogatari)», ο Genji καταλήγει βαθιά ερωτευμένος με μια μυστηριώδη γυναίκα, την οποία δεν έχει δει ποτέ πριν, αφού την ακούει να παίζει το κοτό από απόσταση.

Το Koto του chikuso έγινε για την παράδοση Tsukushigato και μόνο για τους τυφλούς. Οι γυναίκες δεν μπορούσαν να παίξουν το όργανο ούτε να το διδάξουν. Με την κατάργηση αυτού του κανόνα, οι γυναίκες άρχισαν να παίζουν το koto, αλλά όχι το Chikuso, επειδή σχεδιάστηκε για τους τυφλούς και έτσι οδηγήθηκε σε μείωση χρήσης. Οι δύο κύριες ποικιλίες koto που χρησιμοποιούνται ακόμα σήμερα είναι οι Gakuso και Zokuso. Αυτά τα δύο έχουν παραμείνει ίδια με το πέρασμα του χρόνου, με εξαίρεση τις υλικές καινοτομίες όπως το πλαστικό και το είδος των χορδών. Το Tagenso είναι η νεότερη προσθήκη στην οικογένεια koto, που ξεκίνησε τον 19ο αιώνα, δημιουργήθηκε σκόπιμα για να αποκτήσει πρόσβαση σε ένα ευρύτερο φάσμα ήχου. Αυτά έχουν 17, 21 και 31 χορδές.

Ίσως η πιο σημαντική επίδραση στην ανάπτυξη του koto ήταν ο Yatsunashi Kengyo (1614-1685). Ήταν ένας ταλαντούχος τυφλός μουσικός από το Κιότο που άλλαξε την περιορισμένη επιλογή έξι τραγουδιών σε ένα ολοκαίνουργιο στυλ μουσικής koto που ονομάζεται kumi uta. Ο Yatsunashi άλλαξε τα tuncings του Tsukushi, τα οποία βασίζονταν στους τρόπους συντονισμού του gagaku και με αυτή την αλλαγή γεννήθηκε ένα νέο στυλ του koto. Ο Yatsunashi Kengyo είναι πλέον γνωστός ως ο «Πατέρας του Μοντέρνου Koto».

Μια μικρότερη επιρροή στην εξέλιξη του koto βρίσκεται στην έμπνευση μιας γυναίκας που ονομάζεται Keiko Nosaka. Η Keiko Nosaka (μίας μουσικός που κέρδισε το Grand Prize in Music από το ιαπωνικό Υπουργείο Πολιτισμού το 2002) αισθάνθηκε περιορισμένη παίζοντας ένα κοτό με μόλις 13 χορδές και έτσι δημιούργησε νέες εκδόσεις του οργάνου με 20 ή περισσότερες χορδές.

Οι ιαπωνικές εξελίξεις περιλαμβάνουν το μονόκλωνο koto (ichigenkin) και το δίκλωνο koto (nigenkin ή yakumo goto). Γύρω από τη δεκαετία του 1920, ο Goro Morita δημιούργησε μια νέα έκδοση του koto με δύο χορδές. Σε αυτό το koto, παίζεις χτυπώντας την πένα πάνω από τις μεταλλικές χορδές όπως γίνεται στο δυτικό autoharp . Αυτό ονομάστηκε taishōgoto μετά την περίοδο Taishō .

²⁸Στην αρχή της περιόδου Meiji (1868-1912), η δυτική μουσική εισήχθη στην

Ιαπωνία. Ο Michio Miyagi (1894-1956), ένας τυφλός συνθέτης, πρωτοπόρος και ερμηνευτής, θεωρείται ο πρώτος Ιάπωνας συνθέτης που συνδυάζει τη δυτική μουσική

και την παραδοσιακή μουσική του koto. Ο Miyagi θεωρείται σε μεγάλο βαθμό υπεύθυνος για τη διατήρηση του koto, ειδικά διότι εκείνη την περίοδο οι παραδοσιακές ιαπωνικές τέχνες άρχισαν να ξεχνιούνται και να αντικαθίστανται από την Westernization. Έγραψε πάνω από 300 νέα έργα για το όργανο πριν από το θάνατό του σε ένα ατύχημα τρένου στην ηλικία των 62 ετών. Επίσης, εφήυρε το δημοφιλές 17χορδο koto, δημιούργησε νέες τεχνικές παιχνιδιού, προηγμένες παραδοσιακές φόρμες και, κυρίως, αύξησε τη δημοτικότητα του koto. Εκτελεί στο εξωτερικό και μέχρι το 1928

²⁸ Εικόνα 27. Ο Masayo Ishigure παίζει ένα 13χορδο koto

το κομμάτι του για το koto και το to shakuhachi , το Haru no Umi (Ανοιξιάτικη Θάλασσα) είχε μεταγραφεί για πολλά όργανα. Ο Haru no Umi παίζει καν για να καλωσορίσει κάθε νέο έτος στην Ιαπωνία .

Από την εποχή του Miyagi, πολλοί συνθέτες όπως ο Kimio Eto (1924-2012) και ο Tadao Sawai (1937-1997) έχουν γράψει και εκτελέσει έργα που συνεχίζουν να προωθούν το όργανο. Η χήρα του Sawai Kazue Sawai , που ως παιδί ήταν ο αγαπημένος μαθητής του Miyagi, ήταν η μεγαλύτερη κινητήρια δύναμη πίσω από τη διεθνοποίηση και τον εκσυγχρονισμό του koto. Η σύνθεση του συνθετικού ντουέτου πιάνο " Τρεις Χοροί " του συνθέτη John Cage για τέσσερα προετοιμασμένα μπάσα koto ήταν ένα ορόσημο στη σύγχρονη εποχή της μουσικής του koto.

Για περίπου εκατόν πενήντα χρόνια μετά την αποκατάσταση του Meiji, οι Γιαπωνέζοι απέφυγαν τα απομονωτικά ιδεώδη τους και άρχισαν να αγκαλιάζουν ανοιχτά τις αμερικανικές και ευρωπαϊκές επιρροές. Ως εκ τούτου το koto έχει πάρει πολλές διαφορετικές παραλλαγές του εαυτού του.

Κατασκευή

Ένα koto είναι συνήθως κατασκευασμένο από ξύλο Paulownia . Η επεξεργασία του ξύλου πριν από την παραγωγή του koto ποικίλλει: διάφοροι παραγωγοί koto επεξεργάζονται το ξύλο για ίσως και ένα χρόνο. Κάποιο ξύλο μπορεί να έχει πολύ λίγη επεξεργασία. Το Koto μπορεί να διακοσμείται ή να είναι πιο λιτό. Τα κοσμήματα περιλαμβάνουν ένθετα από ελεφαντόδοντο και έβενο, κέλυφος χελωνών, μεταλλικές φιγούρες κλπ. Το ξύλο κόβεται επίσης σε δύο σχέδια, το itame (που ονομάζεται επίσης mokume), το οποίο έχει στροβιλιζόμενο μοτίβο ή ευθεία επένδυση μασάμης . Το ευθυγραμμισμένο μοτίβο είναι ευκολότερο να

κατασκευαστεί, οπότε το στροβιλιζόμενο αυξάνει το κόστος παραγωγής και επομένως προορίζεται για διακοσμητικά και κομψά μοντέλα.

Το σώμα ενός παραδοσιακού koto είναι φτιαγμένο από ξύλο που ονομάζεται kiri . Κάθε κομμάτι του οργάνου έχει μία πολιτιστική σημασία, ειδικά αφού το koto είναι το εθνικό όργανο. Το Kiri είναι επίσης σημαντικός για την Ιαπωνία, επειδή είναι η αυτοκρατορική οικογένεια της αυτοκρατορίας. Το Kiri στεγνώνει και κόβεται σε ακριβείς μετρήσεις. Το μέγεθος του ηχείου σε ένα πρότυπο μοντέρνο koto είναι περίπου 182 εκατοστά. Στο παρελθόν η μέτρηση κυμαινόταν από 152 έως 194 εκατοστά.

Οι γέφυρες (Ji) ήταν φτιαγμένες από ελεφαντόδοντο, αλλά σήμερα είναι συνήθως κατασκευασμένες από πλαστικό και περιστασιακά από ξύλο. Κάποιος μπορεί να αλλάξει το βήμα μιας χορδής με το χειρισμό ή τη μετακίνηση της γέφυρας. Για μερικές πολύ χαμηλές σημειώσεις, γίνονται μικρές γέφυρες, καθώς και ειδικές γέφυρες με τρία διαφορετικά ύψη, ανάλογα με την ανάγκη του συντονισμού. Όταν μια μικρή γέφυρα δεν είναι διαθέσιμη για κάποιες πολύ χαμηλές σημειώσεις, ορισμένοι παίκτες μπορούν, ως επείγον μέτρο, να χρησιμοποιήσουν μια γέφυρα ανάποδα. Φυσικά, μια τέτοια ρύθμιση είναι ασταθής και η γέφυρα θα έχει τάση να πέσει κάτω. Οι γέφυρες είναι γνωστό ότι σπάνε κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού και με μερικά παλιότερα όργανα που έχουν την επιφάνεια όπου οι γέφυρες ξεκουράζονται λόγω μεγάλης χρήσης, οι γέφυρες μπορεί να πέσουν κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού, ειδικά όταν πιέζουμε χορδές. Υπάρχουν, φυσικά, διάφορα είδη υλικών έμπλαστρα που πωλούνται για να γεμίσουν τις τρύπες που κάνουν τα πόδια μιας γέφυρας να ξεκουραστούν σε μια ασταθή περιοχή. Περίπου έξι πόδια και ένα πλάτος πλάτος, το koto είναι παραδοσιακά τοποθετημένο στο πάτωμα μπροστά από τον παίκτη.

Οι χορδές είναι κατασκευασμένες από μια ποικιλία υλικών. Διάφοροι τύποι πλαστικών χορδών είναι δημοφιλείς. Οι μεταξωτές χορδές εξακολουθούν να κατασκευάζονται και συνήθως έχουν κίτρινο χρώμα. Κοστίζουν περισσότερο και δεν είναι τόσο ανθεκτικές, αλλά θεωρείται ότι είναι πιο ποιοτικές στην παραγωγή ήχου. Οι χορδές είναι δεμένες με ένα μισό γόμισμα σε ένα ρολό χαρτιού ή χαρτονιού, γύρω από το μέγεθος ενός τσιγάρου, το οποίο περιστρέφεται μέσα από τις τρύπες στο κεφάλι του koto, σπειρωμένο μέσα από τις οπές στο πίσω μέρος, σφιγμένο και δεμένο με ένα ειδικό κόμπος. Οι χορδές μπορούν να συσφίγγονται από μια ειδική μηχανή, αλλά συχνά σφίγγονται με το χέρι και στη συνέχεια δένονται. Κάποιος μπορεί να τις σφίξει τραβώντας το κορδόνι από πίσω, ή από το πλάι του koto, αν και το τελευταίο είναι πολύ πιο δύσκολο και απαιτεί πολύ δύναμη στο βραχίονα. Ορισμένα όργανα μπορεί να έχουν εγκατεστημένες ακίδες συντονισμού, για να διευκολύνουν τον συντονισμό.

Το makura ito, το μεταξωτό νήμα που χρησιμοποιείται στο όργανο, είναι ένα κεντρικό τμήμα της κατασκευής του. Αυτό το χαρακτηριστικό δεν εμφανίστηκε στα όργανα που προορίζονταν για μουσική σε ευγενείς επειδή χρησιμοποίησαν μεγαλύτερη ένταση. Οι κοινότορες έκαναν όλες τις καινοτομίες που έκαναν το Koto όχι μόνο ένα ανθεκτικό όργανο, αλλά πιο έμπειρο στον ήχο. Το makura ito χρησιμοποιήθηκε σε χαρτί, διότι το λεπτό μετάξι ήταν σε αφθονία στην Ιαπωνία. Από τις αρχές του 19ου αιώνα, ένα ελεφαντόδοντο που ονομάζεται makura zuno έγινε το πρότυπο για το koto.

²⁹Για κάθε μέρος του koto υπάρχει ένα παραδοσιακό όνομα που συνδέεται

με τη γνώμη ότι το σώμα ενός koto μοιάζει με το σώμα ενός δράκου. Έτσι, το επάνω τμήμα ονομάζεται "κέλυφος του δράκου" (竜 甲 ryūkō), ενώ το κάτω τμήμα ονομάζεται "στομάχι του

δράκου" (竜 腹 ryūfuku). Το ένα άκρο του Koto, αξιοσημείωτη λόγω του αφαιρούμενου πολύχρωμα fabricshell, είναι γνωστό ως το «κεφάλι δράκου» (竜 頭 ryūzu), που αποτελείται από τμήματα, όπως τα «κέρατα δράκου» (竜 角 ryūkaku - τη σέλα του γέφυρας ή makurazuno 枕角), "γλώσσα του δράκου" (竜 舌 ryūzetsu), "τα μάτια του δράκου" (竜 眼 ryūgan- τις τρύπες για τις χορδές) και το "μέτωπο του δράκου" (竜 額 ryūgaku - ο χώρος πάνω από το makurazuno). Το άλλο άκρο του koto ονομάζεται "ουρά του δράκου" (竜 尾, ryūbi)

Γκόταν

Η gottan (Ιαπωνικά : ごったん), επίσης γνωστή ως η hako shamisen ("box shamisen") ή ITA shamisen ("shamisen σκάφους"), είναι ένα παραδοσιακό ιαπωνικό τρίχορδο και συχνά θεωρείται είτε συγγενές ή παράγωγο του sanshin.

Διαφορές

Η κύρια διαφορά ανάμεσα σε ένα sanshin και ένα gottan είναι ότι το σώμα ενός sanshin τείνει να είναι κατασκευασμένο από μια κοίλη ξύλινη κοιλότητα που καλύπτεται με ένα είδος μεμβράνης, ενώ όλο το gottan - το

²⁹ Εικόνα 28. Ji (γέφυρα)

σώμα, ο λαιμός και τα υπόλοιπα - αποτελούνται από συμπαγές ξύλο, συνήθως ενός μόνο τύπου, συχνά ιαπωνικό κέδρο.

³⁰Το μουσικό ρεπερτόριο του gottan είναι συχνά ελαφρύ και χαρούμενο,

συμπεριλαμβανομένων πολλών λαϊκών τραγουδιών. Όπως και το shamisen, χρησιμοποιήθηκε για door-to-door μουσική busking, γνωστή ως kadozuke.

Συχνά το gottan συγκρίνεται με το kankara , ένα όργανο Okinawan που σχετίζεται με το sanshin, λόγω της σχετικής ανεκτικότητας του (κατασκευασμένο από μεταλλικό δοχείο) και της ευκολίας κατασκευής. Το ισοδύναμο εργαλείο Okinawan από όλο το ξύλο είναι το ιταλικό sanshin.

Ichigenkin

Το ichigenkin (Ιαπωνικά : 一絃琴) είναι ένα ιαπωνικό μονόχρωμο όργανο . Το σώμα του είναι ένα λεπτό, ελαφρώς καμπύλο σανίδωμα λαξευμένο από ξύλο kiri (Paulownia tomentosa). Η ακατέργαστη μεταξωτή χορδή του απομακρύνεται με ένα σωληνοειδές πλέγμα τοποθετημένο στο δείκτη του δεξιού χεριού, ενώ μια σωληνοειδής διάταξη ελεφαντόδοντου παρόμοια με μια διαφάνεια κιθάρας τοποθετημένη πάνω από το μεσαίο δάκτυλο του αριστερού χεριού ελαφρώς πιέζει τη χορδή - αν και όχι τόσο σκληρή ώστε πιέζει ενάντια στον ήχο σκληρού ξύλου. Τόσο το plectrum όσο και το slide ονομάζονται ρογκάν. Όπως και με την κινεζική guqin , από την οποία ήταν πιθανώς αρχικά επηρεασμένη, το ichigenkin δεν έχει δακτυλοθεσία και έτσι

³⁰ Εικόνα 29. Γκόταν

οι ολισθαίνοντες τόνοι αποτελούν σημαντικό μέρος της τεχνικής του οργάνου. Παραδοσιακά, χρησιμοποιείται για να συνοδεύσει το παραδοσιακό τραγούδι, αν και υπάρχουν και καθαρά έργα στο ρεπερτόριο του. Το όργανο ήταν κάποτε δημοφιλές μεταξύ των σαμουράι, των λογοτεχνών και των ιερέων, αλλά σήμερα οι παίκτες του οργάνου είναι πολύ σπάνιοι. Η μόνη αδιάσπαστη γραμμή μεταφοράς ιχνοστοιχείων είναι ο Seikyodo Ichigenkin, του οποίου η τρέχουσα Iemoto(κληρονόμος Μεγάλος Διδάσκαλος) είναι Issui Minegishi. Ο Minegishi εμφανίζεται στην Βόρεια Αμερική, την Ευρώπη και την Ασία και περιστασιακά με τον καναδικό πολυταναλιστή Randy Raine-Reusch, ίσως τον μοναδικό μη-ιαπωνικό ερμηνευτή ιχινόνης, ο οποίος συνθέτει και καταγράφει νέα έργα για το όργανο.

Μια έκδοση δύο σειρών που ονομάζεται yakumogoto αναπτύχθηκε το 1820 από τον Nakayama Kotonushi. Το όργανο αυτό είχε κλειστό οπίσθιο συντονιστικό σώμα και γέφυρα σε κάθε άκρο των χορδών. Το yakumogoto έχει συσχετιστεί έντονα με τη θρησκεία Shinto. Μια ανοιχτή έκδοση με δύο χορδές, που ονομάζεται azuma-ryu nigenkin (ανατολική σχολή με δύο χορδές κιθάρα) εφευρέθηκε στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα από την Tosha Rosen για να εκτελέσει λαϊκά κομμάτια της εποχής. Αυτή η έκδοση συχνά αναφέρεται απλώς ως nigenkin, κυριολεκτικά "τσίτα με δύο χορδές".

17χορδο koto

Το 17χορδο koto (ιαπωνικό: 十七絃 ή 十七弦) είναι ένα παραδοσιακό ιαπωνικό μουσικό όργανο, ένα cither με δεκαεπτά χορδές. Πρόκειται για μια παραλλαγή του koto, που παραδοσιακά έχει δεκατρείς χορδές.

Το όργανο είναι επίσης γνωστό ως jūshichi-gensō (十七 絃 箏), " δεκαεξάχορδο koto " ή "μπάσο koto" (αν και υπάρχουν και kotos με μεγαλύτερο αριθμό συμβολοσειρών). Το jūshichi-gen επινοήθηκε το 1921 από τον Michio Miyagi , μουσικό που θεώρησε ότι το πρότυπο koto δεν είχε την περιοχή που επιδίωξε. Η δημιουργία του με δεκαεπτά χορδές, που μερικές φορές περιγράφεται ως "μπάσο koto", έχει βαθύτερο ήχο και απαιτεί εξειδικευμένη πλεκρά (οι επιλογές του φοριούνται προσαρτημένες στα δάχτυλα του παίκτη με τα οποία χτυπάνε οι χορδές). Αν και το αρχικό jūshichi-gen ήταν σημαντικά μεγαλύτερο από ένα κανονικό koto, το δεκαπεντάχορδο koto κανονικού μεγέθους είναι πιο συνηθισμένο σήμερα. αυτά συνήθως δεν έχουν τόσο βαθύ ήχο.

Κατασκευή

Το μπάσο koto κατασκευάζεται κατά παρόμοιο τρόπο από το ξύλο Paulownia tomentosa (kiri), αλλά το πάχος του ξύλου που λαμβάνεται είναι περίπου διπλάσιο από αυτό ενός κοινού koto. Το ξύλο στεγνώνει και επεξεργάζεται με την παραδοσιακή μέθοδο μέχρι να γίνει ιδανικό για κατασκευή. Οι χορδές που χρησιμοποιούνται είναι φτιαγμένες από κλωστές από μετάξι που έχουν κίτρινο χρώμα. Δίνουν έναν βαθύ ήχο. Αυτές οι χορδές συνδέονται από το ένα άκρο μέχρι το άλλο και δημιουργείται μια πλατφόρμα από ελεφαντόδοντο. Στη συνέχεια, οι χορδές είναι δεμένες πάνω από μικρές κυλινδρικές θήκες με οπές και δεμένες πολύ σφιχτά στο μειονέκτημα. Οι γέφυρες (jī) είναι επίσης τολμηρές από τις κοινές γέφυρες που χρησιμοποιούνται στο koto. Τα plectra που χρησιμοποιούνται είναι φτιαγμένα από ειδικό ελεφαντόδοντο, έτσι ώστε να μπορεί να γίνει αποφλοίωση εύκολα. Κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού υπάρχει ο κίνδυνος να πέσουν οι γέφυρες από τη θέση τους, αλλά οι χορδές είναι δεμένες έτσι ώστε οι γέφυρες να μην πέσουν αλλά να μετακινηθούν.

Μερικοί από τους παίκτες χρησιμοποίησαν επίσης για να χρωματίσουν ορισμένες συγκεκριμένες γέφυρες έτσι ώστε, ενώ έπαιζαν, να μην πέσουν.

Πνευστά μουσικά όργανα

Hotchiku

Το Hotchiku (Jp : k . 法竹 hōtchiku . "ντάρμα μπαμπού") , μερικές φορές καλείται ως Romanized, hocchiku ή hochiku , είναι μια ιαπωνικό πνευστό, δημιουργημένο από τμήματα της ρίζας του μπαμπού . Μετά τον καθαρισμό και την λείανση, το βαρύ άκρο της ράβδου μπαμπού αποκαλύπτει πολλούς μικρούς κυκλικούς κόμβους όπου οι ρίζες είχαν προηγουμένως συνδεθεί με το στέλεχος. Το ίδιο μέρος του φυτού μπαμπού χρησιμοποιείται επίσης για την παραγωγή του shakuhachiaλλά, σε αντίθεση με το shakuhachi, η εσωτερική (διάτρητη) και εξωτερική επιφάνεια του hotchiku αφήνεται άπλυτη και δεν χρησιμοποιείται στο στόμιο ένα ένθετο. Οι μεμβράνες στους κόμβους μέσα σε μια τρύπα hotchiku γενικά παραμένουν πιο άθικτες από εκείνες ενός shakuhachi, αν και οι παλαιότεροι komuso shakuhachi μοιράζονται επίσης αυτό το χαρακτηριστικό. Μαζί, αυτά τα χαρακτηριστικά καθιστούν ένα ορατό και ακουστικό ακατέργαστο και οργανικό όργανο. Τα Hotchiku αναφέρονται μερικές φορές ως jinashi nobekan, που σημαίνει "χωρίς ji" (μια πάστα φτιαγμένη από πηλό και λάκα, που χρησιμοποιείται για την εξομάλυνση της διάτρησης στο σύγχρονο shakuhachi), ένα κομμάτι "(hotchiku δεν κόβονται σε δύο κομμάτια για χειροτεχνία ή αποθήκευση, σύγχρονα shakuhachi που χρησιμοποιούνται ως μουσικά όργανα).

Το Hotchiku έχει τέσσερις τρύπες κάτω από το μπροστινό μέρος για δάκτυλα και μία οπή στην πλάτη για τον αντίχειρα του πάνω χεριού. Το όργανο είναι ικανό για μια σειρά από τουλάχιστον δύο οκτάβες , και

περισσότερο αν είναι καλά κατασκευασμένο και στα χέρια ενός έμπειρου οργανοπαίκτη. Μπορούν να διαμορφωθούν σε οποιοδήποτε μήκος, επιτρέποντας κατάλληλο μπαμπού, με μακρύτερα όργανα που έχουν την περιοχή συχνότητας τους μετατοπισμένη αναλογικά χαμηλότερα. Το Hotchiku είναι συνήθως μεγαλύτερο από άλλες παραλλαγές του shakuhachi, και σχεδόν πάντα παχύτερο και βαρύτερο.

Οι τεχνικές για το παιχνίδι Hotchiku είναι παρόμοιες με τις τεχνικές

³¹shakuhachi, αν και ο ήχος που προέρχεται από το hotchiku είναι πιο εύθραυστος και ίσως λιγότερο καλά συντονισμένος σε μουσικές κλίμακες από ό, τι οι σύγχρονοι, εκλεπτυσμένοι (ji-ari ή συντονισμένοι ji-nashi) shakuhachi. Η γωνία του utaguchi (歌

口, βιβλ «τραγουδώντας στόμα»), ή το φύσημα άκρη, ενός hotchiku είναι πιο κοντά στο κάθετο προς τον άξονα οπτή από εκείνη ενός σύγχρονου shakuhachi αλλά αυτό είναι ως επί το πλείστον μια επιλογή του κατασκευαστή, ανάλογα με το μέγεθος του μπαμπού. Το παλαιότερο Komuso και το Myoan shakuhachi μοιράζονται επίσης αυτό το χαρακτηριστικό, αν και σε αντίθεση με το Hotchiku έχουν συνήθως ένα ένθετο άκρη. Αυτή η ιδιότητα, μαζί με την άκαμπτη διάτρηση, έχει ως αποτέλεσμα ένα τραχύ και αναπνευστικό στύλο. Λόγω της εξαιρετικά φυσικής κατασκευής του, το hotchiku χρησιμοποιείται συνήθως για suizen 吹 禅 (φυσώντας διαλογισμό Zen). Η αναπαραγωγή παραδοσιακού honkyoku θα επιχειρούταν μόνο από εξαιρετικά τεχνικά εξειδικευμένους μουσικούς shakuhachi δεδομένου ότι οι τεχνικές ανατίναξης και φτερού που απαιτούνται για το honkyoku πρέπει να τροποποιηθούν σημαντικά.

³¹ Εικόνα30. Φυσικό utaguchi χωρίς ένθετο

Δεδομένου ότι τα hotchiku δεν είναι γενικά συντονισμένα σε μια τυπική ³²μουσική κλίμακα, δεν συνοδεύουν συνήθως άλλα όργανα.

Nohkan

Το Nohkan (能管) είναι ένα εγκάρσιο φλάουτο ή fue (笛) από ιαπωνικό μπαμπού . Χρησιμοποιείται συνήθως στο παραδοσιακό θέατρο Imperial Noh και Kabuki . Το φλάουτο nohkan δημιουργήθηκε από τον Kan'ami και το γιο του Zeami τον 15ο αιώνα, κατά τη διάρκεια που οι δύο μεταμόρφωσαν τις μορφές θεάτρου Noh Dengaku και Sarugaku .

Κατασκευή

Το nohkan ή FUE» (“φλάουτο”) είναι κατασκευασμένο από λωρίδες καπνιστού μπαμπού (susudake) ή καμμένων μπαμπού (yakidake), κολλημένων μαζί για να σχηματίσουν ένα συγκλίνον κωνικό σχήμα. Οι κομμένες λωρίδες μπαμπού αντιστρέφονται για να τοποθετήσουν την σκληρή επιφάνεια του μπαμπού στο εσωτερικό για βελτιωμένη ακουστική. Μερικές σύγχρονες εκδόσεις του nohkan χρησιμοποιούν μια εσωτερική επίστρωση από βαφή tempera για αυτό. Οι λωρίδες στη συνέχεια κολλώνται μαζί, συνδέονται με λεπτές λωρίδες στριμμένου φλοιού

³² Εικόνα 31. Φυσική διάτρηση, άκρο ρίζας

κερασιού (kabamaki) και λακαρισμένες για να κάνουν τον κωνικό σωλήνα. Το αποτέλεσμα είναι ένας σωλήνας χωρίς κλειδί των 39,1 cm με μέσο πλάτος οπής 1,7 cm και υπάρχουν 7 τρύπες για τα δάχτυλα.

³³Το nohkan έχει έναν ασυνήθιστο περιορισμό εσωτερικών οπών περίπου 2-

3 mm που ονομάζονται nodo ("λαιμός").

Αυτός ο λαιμός, σε συνδυασμό με την κωνική οπή, δίνει στο nohkan τον μοναδικό, υψηλότατο ήχο του, μετατοπίζοντας τις σημειώσεις υπερβολικής εμφάνισης μέσω ενός αποτελέσματος Venturi . Έχει επίσης μια ωοειδή οπή στεφάνης κατά την οποία ο παίκτης χτυπά και ένα βύσμα κεφαλής που αποτελείται από έναν κύλινδρο μολύβδου τυλιγμένο σε χαρτί και κερί και τοποθετημένο μέσα στο σωλήνα ακριβώς πάνω από την οπή στεφάνης. Το nohkan παράγει ένα ισχυρό υψηλό βήμα (hishigi) που είναι πλούσιο σε αρμονίες υψηλής συχνότητας.

Πλήκτρα και εμβέλεια

Το φάσμα του οργάνου είναι πάνω από δύο οκτάβες. Κάθε φλάουτο είναι παραδοσιακά μοναδικό και κάνει λίγο διαφορετικό ήχο κάθε φορά ανάλογα τον κατασκευαστή-παίκτη, και η βασική συχνότητα κυμαίνεται από nohkan σε nohkan.

³³ Εικόνα Fehler! Nur Hauptdokument. Ένα nohkan

Ryūteki

Το ryūteki (龍 笛 , κυριολεκτικά "φλάουτο δράκων") είναι μια ιαπωνική εγκάρσια φούσκα από μπαμπού . Χρησιμοποιείται στο gagaku , την κλασική μουσική Shinto που συνδέεται με το αυτοκρατορικό δικαστήριο της Ιαπωνίας. Ο ήχος του ryūteki λέγεται ότι αντιπροσωπεύει τους δράκους που ανεβαίνουν στον ουρανό μεταξύ των ουράνιων φανών (που αντιπροσωπεύονται από το shō) και του λαού της γης (που αντιπροσωπεύεται από το hichiriki). Το ryūteki είναι ένα από τα τρία φλάουτα που χρησιμοποιούνται στο gagaku, ιδιαίτερα για να παίζουν τραγούδια κινεζικού στυλ. Το βήμα είναι χαμηλότερο από αυτό του komabue και υψηλότερο από αυτό του kagurabue .

Η ryūteki είναι σε οριζόντια θέση, έχει επτά οπές, και έχει μήκος 40 εκατοστά (1 ft 4 in) και μια εσωτερική διάμετρο 1,3 εκατοστά (1 / 2 in). Σε αντίθεση με το δυτικό φλάουτο, οι τρύπες δεν καλύπτονται από τα άκρα των δακτύλων, αλλά χρησιμοποιείται το σαρκώδες τμήμα του δακτύλου. Αυτό επιτρέπει τον καλύτερο έλεγχο των τεχνικών "ημικυκλίου" και των χρωματικών σημειώσεων, ανυψώνοντας απλά το δάχτυλο λίγο πάνω από τις τρύπες.

Μέσα ενημέρωσης

Από τα τέλη του 20ου αιώνα, μερικοί ryūteki παίκτες έχουν αρχίσει να ειδικεύονται στην εκτέλεση της νέας μουσικής. Ένας τέτοιος καλλιτέχνης είναι ο Takeshi Sasamoto .

Ο Lois V Vierk είναι ένας από τους λίγους μη Ιαπωνικούς μουσικούς που μελέτησαν το όργανο.

Ο Ron Korb είναι καναδός μουσικός που σπούδασε Ryuteki και το ενσωμάτωσε στις συνθέσεις του.

Ο Hans Werner Henze καλεί για αυτό το όργανο για τον El Cimarrón και ο Karlheinz Stockhausen σκόραρε για το ryūteki στην αρχική έκδοση του Jahreslauf του Gagaku -ensemble (πράξη 1 της όπερας Dienstag aus Licht).

34

³⁴ Εικόνα 33. Ένας ιαπωνικός παίκτης ryūteki στο Kamakura, Kanagawa

Συμπέρασμα

Από την παρούσα διπλωματική εργασία προκύπτει ότι η Ιαπωνική παραδοσιακή μουσική εκτείνεται σε ευρύ φάσμα μουσικών οργάνων καθώς διαθέτει πλήθος πνευστών, κρουστών και έγχορδων μουσικών οργάνων. Η ιστορία των παραδοσιακών ιαπωνικών μουσικών οργάνων τις περισσότερες φορές έχει ως αφετηρία την ίδια την Ιαπωνία ενώ σε πιο σπάνιες περιπτώσεις έχουν περάσει μουσικά όργανα στην Ιαπωνική παράδοση μέσα από την αλληλεπίδραση με άλλους λαούς (ιστορικές πηγές, για παράδειγμα, δείχνουν ότι το taiko εισήχθη στην Ιαπωνία μέσω της κορεατικής και κινεζικής πολιτιστικής επιρροής από τον 6ο αιώνα μ.Χ).

Από τα παραδοσιακά μουσικά όργανα που μελετήθηκαν εξάγεται το συμπέρασμα ότι πολλά από αυτά έχουν αλλάξει με το πέρασμα του χρόνου ως προς την μορφή τους. Πιο συγκεκριμένα σε κάποια όργανα, με το πέρασμα του χρόνου, προστέθηκαν καλλωπιστικά στοιχεία και άλλαξε ο τρόπος κατασκευής τους. Σε άλλες περιπτώσεις κάποια παραδοσιακά όργανα έγιναν πιο απλά στη μορφολογία τους με το πέρασμα του χρόνου.

Επιπλέον, πολλά παραδοσιακά όργανα αν και διατήρησαν την εξωτερική τους εμφάνιση μέσα στο χρόνο, διαφοροποιήθηκαν ως προς τον ήχο τον οποίο παράγουν (χαρακτηριστικό παράδειγμα το biwa, όπου με το πέρασμα του χρόνου παρατηρήθηκε ποικιλομορφία σχετικά με τον αριθμό των χορδών του).

Η Ιαπωνική παραδοσιακή μουσική είναι συνυφασμένη με την Ιαπωνική κουλτούρα και την κοινωνική ζωή του λαού. Τόσο η παραδοσιακή μουσική όσο και η χρήση παραδοσιακών οργάνων παρατηρείται σχεδόν σε κάθε πτυχή της ιαπωνικής ζωής. Πιο συγκεκριμένα πολλά από τα παραδοσιακά μουσικά όργανα έχουν δεσπόζουσα θέση στην λατρεία του λαού, στην

διασκέδασή του (σε θεατρικές παραστάσεις, σε παραδοσιακές εκδηλώσεις, σε εθνικές επετείους) αλλά και στο δικαστικό του τελευτουργικό.

Στο πλαίσιο της παγκοσμιοποίησης η ιαπωνική παραδοσιακή μουσική έχει υποστεί έντονη την επιρροή της δύσης σε όλο το φάσμα των μουσικών της οργάνων τις τελευταίες δεκαετίες. Ωστόσο είναι άξιο αναφοράς ότι σε ορισμένες περιπτώσεις έχει παρατηρηθεί και ο δανεισμός στοιχείων από την ιαπωνική παραδοσιακή μουσική προς την δυτική μουσική.

Μια πεντατονική κλίμακα , η οποία συμπίπτει με την κύρια πεντατονική κλίμακα των δυτικών μουσικών κλάδων, ακούγεται συχνά στο min'yō από τα κύρια νησιά της Ιαπωνίας

Ωστόσο, συχνά εμφανίζονται εμπόδια καθώς, για παράδειγμα, μερικά κομμάτια taiko, όπως Yatai-bayashi, περιλαμβάνουν μοτίβα που είναι δύσκολο να αναπαρασταθούν στη δυτική μουσική σημειογραφία .

Η παραδοσιακή ιαπωνική μουσική διαφέρει σημαντικά από τη δυτική μουσική , καθώς συχνά ποσοτικοποιείται με βάση τα διαστήματα της ανθρώπινης αναπνοής και όχι με μαθηματικό χρονισμό.

Βιβλιογραφία

- Laukka, P., Eerola, T., Thingujam, N. S., Yamasaki, T., & Beller, G. (2013). Universal and culture-specific factors in the recognition and performance of musical affect expressions. *Emotion*, 13(3), 434.
- Craig, T. J. (2015). *Japan Pop: Inside the World of Japanese Popular Culture: Inside the World of Japanese Popular Culture*. Routledge.
- Tokita, A. M., & Hughes, D. W. (2017). Context and change in Japanese music. In the Ashgate Research Companion to Japanese Music (pp. 27-60). Routledge.
- Rose, F., & Kapuscinski, J. (2014). Japanese Traditional Orchestral Music: The Correlation between Time and Timbre. URL: <http://www.jaroslawkapuscinski.com/pdf/japanese-traditional-orchestral-music.pdf>.
- Linder, G. J. (2013). An analysis of form: The concept of kata in Japanese traditional music. *Živá hudba/Living Music. Review for the Study of Music and Dance*, (4), 70-93.
- Fujie, L. (2015). Popular music.
- Susino, M., & Schubert, E. (2017). Cross-cultural anger communication in music: Towards a stereotype theory of emotion in music. *Musicae Scientiae*, 21(1), 60-74.
- Gillan, M. (2016). *Songs from the Edge of Japan: Music-making in Yaeyama and Okinawa*. Routledge.
- Lie, J. (2012). What is the K in K-pop? South Korean popular music, the culture industry, and national identity. *Korea Observer*, 43(3), 339-363.
- Athanasopoulos, G., & Moran, N. (2013). Cross-cultural representations of musical shape. *Empirical Musicology Review*, 8(3-4), 185-199.

- Nishihara, T. (2012). Demand for forest elephant ivory in Japan. *Pachyderm*, 52, 55-65.
- Foreman, K. (2017). *The gei of geisha: Music, identity and meaning*. Routledge.
- Okamoto, T., Shiratori, T., Kudoh, S., Nakaoka, S. I., & Ikeuchi, K. (2014). Toward a dancing robot with listening capability: Keypose-based integration of lower-, middle-, and upper-body motions for varying music tempos. *IEEE Transactions on Robotics*, 30(3), 771-778.
- Veblen, K. K. (2013). The tapestry: Introducing community music. *Community music today*, 1-12.
- Leiter, S. L. (2014). *Historical dictionary of Japanese traditional theatre*. Rowman & Littlefield.
- Adachi, M. (2013). The nature of music nurturing in Japanese preschools. *The Oxford Handbook of Children's Musical Cultures*, 2, 449.
- Havens, T. R. (2014). *Artist and patron in postwar Japan: dance, music, theater, and the visual arts, 1955-1980 (Vol. 709)*. Princeton University Press.
- Tokita, A. (2014). Bi-musicality in modern Japanese culture. *International Journal of Bilingualism*, 18(2), 159-174.
- Kawase, A. (2016). Melodic structure analysis of traditional Japanese folk songs from Shikoku District. *Digital Scholarship in History and the Humanities*, 20.
- Schippers, H., & Grant, C. (Eds.). (2016). *Sustainable futures for music cultures: An ecological perspective*. Oxford University Press.
- Takeshi, K. (2019). *Traditional Music in Japanese Music Education: A Practical Research of Shakuhachi Japanese Bamboo*

Flute and Lesson Plans. In *Cases on Kyosei Practice in Music Education* (pp. 94-107). IGI Global.

- Lancashire, T. A. (2016). *An introduction to Japanese folk performing arts*. Routledge.
- Oh, I., & Lee, H. J. (2013). Mass media technologies and popular music. *Korea journal*, 53(4), 34-58.
- Otsuka, M., Okayasu, S., Fukumori, T., Nishiura, T., & Akama, R. (2017, September). Sound Reproduction by Concatenative Synthesis for Japanese Traditional Music Box. In *2017 International Conference on Culture and Computing (Culture and Computing)* (pp. 153-154). IEEE.
- Ueda, S., Otsuka, M., Fukumori, T., Nishiura, T., & Akama, R. (2019). Musical Pitch Expansion by Spectral Peak Shifting for Japanese Traditional Music Box. *Keynote Session*, 100.
- Hijleh, M. (2016). *Towards a global music theory: practical concepts and methods for the analysis of music across human cultures*. Routledge.
- Wade, B. C. (2014). *Composing Japanese Musical Modernity*. University of Chicago Press.
- Akutsu, T. (2018). Observable flow experience in a two-year-old Japanese child's violin playing. *Music Education Research*, 20(1), 126-140.

Περιεχόμενα

Περίληψη	2
Εισαγωγή	3
Παραδοσιακή και λαϊκή μουσική	5
Λαϊκή μουσική Min'yō	5
Λαϊκή μουσική Okinawan	8
Παραδοσιακά ιαπωνικά μουσικά όργανα	9
Κρουστά όργανα	9
Taiko	9
Ιστορία	10
Χρήση σε πόλεμο	12
Παραδοσιακές Ρυθμίσεις	13
Kumi – daiko	14
Κατηγοριοποίηση	16
Κατασκευή	16
Κατασκευαστές τυμπάνων	23
Απόδοση	23
Φόρμα	24
Instrumentation	26
Ρούχα	27
Εκπαίδευση	27
Περιφερειακά Στυλ	29
Eisa	29
Hachijō-daiko	30
Miyake-daiko	32
Ξύλινα Ψάρια	33
Τύποι ξύλινων ψαριών	34
Πρωτότυπο	35

Μύθοι και Ονοματολογία	36
Χρήσεις	37
Binzasara	38
Hyōshigi	38
Θέατρο	39
Θρησκεία	39
Ōtsuzumi	40
Den-den daiko	42
Shime-daiko	42
Ετυμολογία	43
Shoko	44
Kagura	44
Kakko	46
Shakubyoshi	47
Έγχορδα όργανα	48
Biwa	48
Ιστορία	50
Classic biwa	52
Μέση και Edo biwa	53
Σύγχρονη biwa	55
Χρήση στη σύγχρονη μουσική	59
Koto	62
Ονόματα και Τύποι	62
Ιστορία	63
Κατασκευή	66
Γκόταν	69
Ichigenkin	70
Nohkan	75

Πλήκτρα και εμβέλεια	76
Μέσα ενημέρωσης	77
Συμπέρασμα	79